76STE JAARGANG No- 100167 WOENSDAG 15 JULI 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao · Kantoor: Conscientiesteeg: 28 - 29 · Telefoon: Redactie: 23858 · Advertentie: 23550 · Abonnementen en Bezorging: 24399

Druk bezochte publieke vergadering van de Democratische Partij

„Het verraad van ROSARIO"

Gisteravond werd door de Democratische Partij een druk bezochte publieke vergadering gehouden op Curá di Baca, in de omgeving van het Rifstadion. Tijdens deze bijeenkomst werd het woord gevoerd door de heer E. Jonckheer, C. Kroon, F. Kuijpers en O. Bikker. Het belangrijkste punt, dat ter sprake gebracht werd was het uit de doeken doen van het verraad van de heer J. R. Rosario.

Algemeen was men zeer ontstemd over het feit, dat de heer J. R. Rosario tot op het laatste ogenblik volgehouden zou hebben, dat hij niet zou overlopen. Nooit zou de heer Rosario gedongen hebben naar het ambt van gedeputeerde. Het bestuur van de partij, waarin ook de heer J. R. Rosario zitting had, heeft de lijst van kandidaten opgesteld, die in aanmerking kwamen voor de keuze van gedeputeerden.

In de vergadering werd verder naar voren gebracht, dat er gelden verzameld zouden zijn om de heer J. R. Rosario om te kopen. Het heeft de schijn, dat een en ander konsekwenties zal hebben, zoals een mogelijk onderzoek van politiewege.

In de Belgische Ambassade te Den Haag gaf Koning Boudewijn een diner aan Koningin Juliana en Prins Bernhard. Prinses Beatrix en Irene zaten ook aan. Foto: De vorstelijke gasten werden voorgesteld aan de kinderen van de Belgische Ambassadeur.

NASSER IN WEEKBLAB „LIFE"

Doel van communisten en Engelsen: verdeeldheid in Arabisch nationalisme

„Ik ben een Arabische nationalist, ik ben geen dweper", aldus verklaarde president Abdel Nasser in een interview, dat gisteren in het tijdschrift „Life" verscheen.

De Egyptische leider, die zich gelukkig prijst met de gelegenheid die het Amerikaanse tijdschrift hem aanbiedt om zijn standpunt duidelijk aan het westerse publiek uiteen te zetten verweert zich [illegible] tegen het verwijt „zich aan de Sovjet-Unie te hebben aangepast" en [illegible] de „positieve neutraliteit" van de Verenigde Arabische Republiek. „Egypte aanvaardt Russische wapens — zegt hij — maar de communistische partij blijft er buiten de wet, omdat het doel van de communisten in het Midden-Oosten evenals overal elders is de Verenigde Arabische Republiek te verdelen. Tenslotte willen zij slechts de macht overnemen."

Nasser verwijt Engeland er evenens van liever onrust of het communisme in Irak te hebben, dan de invloed van het Arabische nationalisme. „Evenwel, ik wil het Midden-Oosten niet overheersen. In feite geloof ik, dat de Engelsen in mij niet de persoon, maar het symbool vrezen."

Sprekend over het Israëlische probleem, beschuldigde Nasser er Israël van het incident van het vrachtschip „Ingetoft" opzettelijk te hebben uitgelokt „om de betrekkingen tussen de Verenigde Staten en de Verenigde Arabische Republiek te verkoelen". Ook verweet Nasser Israël „te dienen als pion van het westerse imperialisme of omgekeerd".

Nasser vestigde tenslotte de aandacht op de vorderingen, die door de V.A.R. op economisch terrein zijn gemaakt en hij verklaarde: „Bij het begin van de revolutie zeiden wij, dat het onze bedoeling was het levenspeil te verhogen en het volk een nieuw tijdperk van sociale rechtvaardigheid te brengen. Daarmede zijn wij bezig."

Turkije verwerpt voorstel voor kernwapenvrije zone

Amerika, Frankrijk, Engeland en Italie heeft nu ook Turkije het Sowjet-voorstel voor een kernwapenvrije zone op de Balkan verworpen. De Turkse regering meent dat het voorstel onaanvaardbaar is zolang het niet betrekking heeft op alle soorten wapens, zo is dinsdag in Ankara vernomen.

RUSTIGE RUSSEN

Algehele ontspanning, dat waren de woorden van de journalisten die na het hervatten der besprekingen in Geneve het eerst naar hun bladen werden geseind. Gromyko was inderdaad matig toen hij het woord kreeg. Met Berlijn hadden de Russen nu niet weer zoveel haast als de westelijken schenen te vrezen, zo zei de minister, maar aan de andere kant mocht men toch niet van de Sovjet-Unie en van Oost-Duitsland verwachten, dat men de oplossing van het Berlijnse vraagstuk tot in het oneindige uitgesteld wilde zien. De toon van Gromyko was zeer gematigd en als men niet met Russen te doen had, zou men er uit kunnen afleiden, dat de sfeer voor het constitueren van de conferentie gunstig is.

De Sovjet-minister haalde ook weer een procedure-kwestie van stal; hij zeide te wensen, dat de vertegenwoordigers van oost- en van West-Duitsland alle besprekingen zouden bijwonen. Deze heren zouden dus onverwacht moeten worden gepromoveerd van adviseurs tot volwaardige deelnemers. De westelijke zaten hier een beetje mee te kijken en besloten uiteindelijk de samenkomsten op te schorten tot vandaag. men zou dan een volle dag hebben om het vraagstukje, dat nu zo onverwacht door de Russen op tafel was geworpen, van alle kanten te bekijken.

Van ontspanning in algemene zin mag eveneens worden gesproken door de reis van Kroesjtsjef en een negental van zijn naaste medewerkers

onze wereld van vandaag

naar Polen. Al vele malen had de eerste minister een reis naar Warschau aangekondigd, maar evenzovele malen moest hij besluiten thuis te blijven en de Poolse autoriteiten uit te nodigen bij hem in het Kremlin te komen.

Maar nu is het er toch van gekomen, dat Kroesjtsjef tijd vrijmaakte om de laatste der satelietlanden met een groots-opgezet bezoek te vereren. De ontvangst door de Polen was keurig geënsceneerd; men zou de indruk kunnen krijgen, dat letterlijk alle Polen trouwe communisten en vrienden van het rode Rusland zijn — de waarheid ligt evenwel ergens anders.

Nu Kroesjtsjef het dus niet nodig heeft geoordeeld in Moskou te blijven teneinde via Gromyko aan de Geneefse touwtjes te trekken, is bij de westelijken de indruk ontstaan, dat eerstens de conferentie wel weer lange tijd zal duren en dat ten tweede vermoedelijk de eerste dagen geen sensationele voorstellen van de Russische deelnemer kunnen worden verwacht. Nu is er een kleine mogelijkheid, dat de heren van het Kremlin wat zijn geschrokken van de reacties in Londen en Washington naar aanleiding van de eerste ronde der besprekingen. In het bijzonder de Amerikanen onder leiding van president Eisenhower toonden zich

(Vervolg op pag. 3)

Gelukwens-telegrammen voor de hr. Rosario

Naar wij in het partijblad van de Curaçaose Volks Unie (U.P.C.) lezen, heeft de heer J. R. Rosario verleden week verschillende telegrammen ontvangen naar aanleiding van zijn besluit zich uit de gelederen van de Democratische Partij terug te trekken.

Hij ontving een telegram met gelukwensen van de heer Lopes (welk telegram in de Staten o.a. ter sprake werd gebracht door de heer Braam). Verder ook van de heer Richardson op St Maarten namens de N.V.P. aldaar en ook van de heer Peterson Lake, waarin deze zijn gelukwensen overbracht met de benoeming van de heer J. R. Rosario als gedeputeerde. Namens de Democratische Partij op de Bovenwinden werd in het telegram uitdrukking gegeven van de gevoelens van trots van deze partij op deze strijd voor Vrijheid en Rechtvaardigheid.

Vervroegde verkiezingen?

Volgens het partijblad van de U.P.C. zouden binnen achttien maanden opnieuw verkiezingen worden gehouden. Tevens voorspelt het blad, dat het te verwachten is, dat twee leden van de huidige eilandsraad zich in de toekomst zullen voegen bij de nieuwe partij U.P.C.

Tijdens een hevig onweder boven Amsterdam sloeg de bliksem in het pakhuis van de blauwhoedenveem aan de oostelijke handelskade. Foto: een overzicht van de geweldige brand.

Cubaanse luchtmacht commandant vlucht naar Amerika

Grote communistische invloed op Cuba

Raul Castro en echtgenote communist

Majoor Pedro Luis Dias Lanz, excommandant van de Cubaanse luchtmacht die de vorige maand uit Cuba is gevlucht, heeft dinsdag op een bijeenkomst van de Amerikaanse subcommissie voor binnenlandse veiligheid verklaard dat hij zijn land had verlaten omdat Fidel Castro het communisme naar zijn land had gebracht.

Volgens hem zijn de Cubaanse minister van defensie, Augusto Martinez, en het hoofd van de politieke commissie op Cuba, Ramiro Valdez, communist.

Schokkend vonden de commissieleden zijn mededeling dat ook de broer van Fidel Castro, Raul, die opperbevelhebber van de Cubaanse strijdkrachten is, en diens echtgenote communist zijn. Het verhoor werd in de loop van de morgen onderbroken. Het schijnt, dat de getuige met de dood is bedreigd.

De zaal, waar de auditie gehouden werd, werd op last van de voorzitter, senator James Eastland, ontruimd. Bij de hervatting van de zitting weigerde deze aan de journalisten de redenen voor de onderbreking mee te delen.

Majoor Diaz, wiens verhoor als een daad van kwaadwilligheid wordt beschouwd door de Cubaanse regering van Urrutia en Castro, kreeg nog net de tijd om zijn identiteit vast te stellen en in herinnering te brengen, dat hij voordat hij tot de Cubaanse luchtmacht toetrad, als vlieger werkzaam was bij de Cubaanse luchtvaartmaatschappij „Aerovias". Op dat moment liet senator Eastland de zaal ontruimen. „Men heeft mij gezegd — merkte hij op — dat de getuige het mikpunt zou kunnen worden van een aanslag".

Korte tijd later werden vier militairen in de verlaten zaal toegelaten. Daarna werd zij weer voor het publiek en de journalisten opengesteld.

De onderbreking duurde ongeveer een half uur.

Lanz verwierp de beschuldiging van Castro, dat hij een verrader is. „Ik geloof dat hij een verrader is en niet ik", zei hij. Voorts geloofde Lanz niet dat president Urrutia van Cuba een communist was. Wel meende hij dat deze onder „zeer zware druk" had gestaan.

Minister DEBROT op departement van Volksgezondheid, Cultuur en Opvoeding

Naar het ochtendblad „Today" vernomen heeft uit officiële bron, is aan minister mr I. C. Debrot tijdens de bijeenkomst van de ministerraad van gisteren de portefeuille toegewezen van „Volksgezondheid, Cultureel en Opvoeding (Salubridad Publica. Cultura y Educacion).

Later in de morgen werd door de Regerings Voorlichtingsdienst het bovenstaande bericht doorgegeven als officieel.

Staalstaking in Amerika begonnen

Wordt record verbroken?

De produktie van staal in bedrijven, waarin 85 procent van het Amerikaanse staal wordt vervaardigd, is hedennacht tot stilstand gekomen.

De Amerikaanse industrie, die weer eens een Hausse-periode beleeft, is in zeer sterke mate afhankelijk van de staalaanvoer.

Vertegenwoordigers van werkgevers en werknemers hebben nog tot enkele uren voor dinsdagmiddernacht onderhandeld. Zonder er echter in te slagen de impasse te doorbreken. Beide partijen hebben thans in krachtige bewoordingen opgestelde verklaringen uitgegeven, waarin zij elkander wederzijds koppigheid en onwil om de werkelijke feiten onder de ogen te zien, verwijten.

De arbeiders willen een verhoging van het uurloon met vijftien dollarcent. Zij verlangen ook een zeker aandeel in de winst.

De leiders der staalindustrie, die wordt vertegenwoordigd door de twaalf grote Amerikaanse staalgieterijen, zeggen dat elke loonsverhoging tot verhoging der staalprijzen en toenemende inflatie zal leiden.

Vertegenwoordigers der werkgevers en werknemers hebben in particuliere gesprekken verklaard dat de thans uitgebroken staking wel eens de langste zou kunnen worden, die zich tot nu toe bij de Amerikaanse staalbedrijven heeft voorgedaan.

De thans aangevangen staking is de zesde na het einde van de tweede wereldoorlog. De staking van 1952 heeft tot nu toe de langste duur gehad, namelijk meer dan acht weken.

De op een na laatste staking, in 1956, heeft zes weken geduurd. Het resultaat hiervan was de gemeenschappelijke arbeids-overeenkomst, met een looptijd van drie jaar, die nu juist verstreken is.

De staalstaking zal vrijwel onmiddellijk werkloosheid in verscheidene takken van bedrijf en industrie meebrengen. Juist dezer dagen is meegedeeld, dat in juni 67.342.000 mensen werkgelegenheid hadden — een record

„SCHOOLKWESTIE"

In aansluiting op ons bericht van gisteren, waarin wij melding maakten van een regeringsmaaregel, die bepaalt, dat de toegangsleeftijd van kinderen voor de lagere school van vijf-en-een-half jaar tot zes jaar is verhoogd, kan thans tot voorlopige geruststelling van ouders en opvoeders worden bericht, dat de onderhavige kwestie een wending ten goede lijkt te nemen, weshalve reakties op het besluit, bestemd voor de kolommen van ons blad in portefeuille zijn gelaten in afwachting van nadere officiële berichten.

****

W. G. de Haseth waarnemend gezaghebber van Curacao

In haar editie van hedenmorgen verklaart het ochtendblad „Today" uit officiële bron vernomen te hebben, dat de ministerraad tijdens haar bijeenkomst van gisteren de heer W. G. de Haseth benoemd heeft als waarnemend gezaghebber van Curacao gedurende het verlof van de heer M. P. Gorsira. Deze benoeming zal binnen enkele dagen ingaan, aldus schrijft het bovengenoemd blad.

In de loop der morgen werd door de R.V.D. het bovenstaande bericht door middel van een persbericht bevestigd. In het bericht van de R.V.D. wordt gesproken van het vervangen van gezaghebber Gorsira door de heer W. G. de Haseth.

Sancties tegen Indonesische pers

De militaire commandant van Djakarta heeft de sluiting gelast van het Indonesische persbureau „Pia" en van drie in Djakarta verschijnende bladen, omdat zij de maandagavond door de Indonesische luchtmacht verstrekte verklaring hebben gepubliceerd.

Bij Paradela in Portugal is een stuwdam in gebruik genomen die de hoogste ter wereld zou zijn, namelijk 112 meter boven het wateroppervlak van de rivier.

Opwindend afscheid

Chef-personeel L. Wolters heeft op een passende als opwindende wijze afscheid genomen van de Amsterdamse brandweer. On zijn laatste dienstavond gold het groot alarm in verband met de uitslaande brand in loods Azië van Blauwhoedveem aan de oostelijke Handelskade, ook voor hem. Zoals steeds bij grote branden is de heer Wolters in zijn functie als chef-personeel op de plaats des onheils tegenwoordig. Negenentwintig jaar geleden begon hij zijn loopbaan bij de hoofdstedelijke brandweer als spuitgast. Sindsdien heeft „chef" Wolters, die nu 55 jaar is, heel wat branden meegemaakt. Voor hem blijft de enorme vuurzee in het papierpakhuis op Wittenburg (1957) de meest spectaculaire.

Op 17 juli zullen tienduizend arbeiders in Engelse houtzagerijen het werk neerleggen om hun eisen voor loonsverhoging kracht bij te zetten.

Charmante quatorze juillet op Zuikertuintje

Veelkleurige lampjes, in dartele snoeren van boom tot boom gehangen; balonnen in felle tinten, aan trossen geprikt tegen de gevels van de gebouwen rondom; lampionnetjes die wiegden in de wind; tafeltjes, opgesierd met kaarslicht en de Franse vlag, gevat in een tak flabonian; een houten plankier in het midden van de feestruimte, volgestrooid met poeder, dat straks de voeten aan zou moeten zetten tot charmante zwier; een groepje „vagabundos" voor het ritme, in hun rode tunieken speelklaar opgesteld bij hun instrumenten; door de luidsprekers alvast ter ouverture speelse chansons over de Seine, de clochards, l'amour — dit alles wachtte gisteravond op Zuikertuintje de gasten en genodigden op, die onder auspiciën van de actieve Alliance Francaise quatorze juillet kwamen vieren. En er kwamen er zeker tweehonderd.

De wereld is groot en klein tegelijk. Wat lette de Alliance immers om praktisch 10.000 kilometer van Parijs verwijderd ook dit jaar weer aan de viering van de veertiende juli dat typische Franse cachet te geven, dat dit feest behoeft. Ook vele gasten hadden zich niet onbetuigd gelaten, afgezien van de veelgeurigheid der parfums, die kennelijk een etiket van Marianne droegen. Sommigen hadden zich „a la'du tètre" gekleed, nog weer anderen leken pardoes uit Montparnasse te zijn weggelopen, er waren er velen, dames met name, die gehuld waren in zulke sierlijke robes en zich daarin zo gratievol bewogen, dat Dior zo hij nog leefde, er een (modieus-zakelijk) oogje aan had gewaagd. We zien er onze vriend Fischer voor aan, dat hij enige van zijn gisteravond geschoten prentjes in reserve houdt om er de Rue de Haussman er de ogen mee uit te steken.

Waarachtig er was aan charme geen gebrek en we vermelden dan met name de fleurige ongekunstelde bijdragen, die de kinderen aan het feest leverden, olijke toneelstukjes, in dans gezet, maar ook veel moeilijker balletten, waarbij veel goede zorg was besteed aan Franse allure bij inhoud en vormgeving. En ze waren onvermoeibaar, de teenagers. Zij eisten een flink deel van de dansvloer op om er in moderne elasticiteit hun eigen versie te vertonen op rock and roll-motieven, weshalve deze van huis uit Amerikaanse akrobatiek verkeerde in een fris en luchtig en soepel gedans in Franse stijl, met elan geserveerd en doorkruid met vleugjes ondeugendheid in de zwier van paardestaart en pettycoat.

En terwijl de garcons de flessen sprankelende wijn aandroegen en de gesprekken aan de tafeltjes allengs geanimeerder werden, droeg vanuit de keuken de wind de geur aan van gebakken biefstukken, die later werden opgediend binnen een krans van goudgele patates en nog eens extra de goede smaak aanzetten, waarmee de Alliance het feest van de veertiende juli had georganiseerd.

In Portugal doen dit jaar veertigduizend middelbare scholieren eindexamen

Boeiend causerie over het vliegen van toen, nu en straks

Voor een select gezelschap van pl.m. zestig personen sprak de heer A. Viruly gisteravond in de examenzaal van het Cultuurcentrum op het J. v. Walbeeckplein over het vliegen — toen, nu en straks.

Geïntroduceerd door Mej. Labega de Bibliothecaresse, van ons eilandelijk bibliotheek, begon de heer Viruly met zijn causerie. In zijn inleiding zei de heer Viruly dat men niet bang hoefde te zijn dat hij in verlegenheid zou brengen met het stellen van vragen in de pauze.

Daar het natuurlijk onmogelijk is om heel de geschiedenis van het vliegen toen, nu en straks door te nemen besloot de causeur om maar een paar grepen te doen, hopend dat het ook naar smaak van de aanwezigen zou zijn. En daar is de heer Viruly werkelijk in geslaagd om de aanwezigen op een smakelijke wijze dit interessante stof aan te bieden.

Spr. begon met te vertellen over toen, — 35 jaren geleden — toen men pas begonnen was met de KLM. De heer Viruly was de zestiende piloot van de maatschappij en heeft heel wat meegemaakt.

Bijzonder interessant was de wijze waarop men toen de luchtweg b.v. naar Parijs moest vinden. Men vloog zo laag mogelijk en volgde bepaalde wegen en spoorwegen totdat men dan eindelijk terecht kwam waar men moest zijn. Toen het zover was dat men de geweldige afstand (120 km.) over het kanaal ging afleggen, durfde men het niet, en zocht het smalste gedeelte op. Daarvoor ging men het gehele strand van Nederland en België af en men vloog van Calais naar Dover, daar volgde men een rechte spoorlijn naar Londen.

Tegenwoordig lijkt het niets om met een snelheid van bij de 500 km per uur de oceaan over te steken.

Na de pauze besprak de heer Viruly het vliegen van straks en behandelde voornamelijk de snelheid, want — zoals hij het zei — daar ging het om: steeds meer snelheid Op een zeer gezellige wijze vertelde deze boeiende causeur en bracht zijn toehoorders niet meer dan 5 à 3 jaar in de toekomst, wanneer men met straalvliegtuigen de geweldige snelheid van 10.000 km. per uur zou bereiken en daardoor als het ware de tijd stil zal blijven staan (maar desondanks wordt men oud). Zelfs zal de snelheid zo hoog opgevoerd worden dat men op een bepaalde tijd uit bv. Amsterdam vertrekt en op dezelfde dag en nog vroeger in New York aankomt.

Als slot las de heer Viruly een stukje uit zijn laatste vliegboek voor, waarin hij de vooruitgang van de techniek in het vliegwezen en het gebruik daarvan voor fatale doeleinden (militaire bv. en noemde de atoomaanval op Hirosjima) beschouwt, gedurende de eerste vlucht na de oorlog van Amsterdam naar Curaçao.

Cine-Truck

Ingemar Johanssen en Floyd Paterson tevens „Tarzan and the Magic Fountain". (In 't engels met spaanse tekst).

Roxy 7.00 en 9.00:

„Ten north frederick" (in het engels met spaanse tekst)

West-End 7.00 en 9.00:
„Tu y la mentira" (geheel in het spaans)

Caribe 8.00.
„Agente secreto No. 99 (federal operator 99)

Royal 8.00

„Tambores de Apaches" (Apache drums).

Voetbal
Sub. - Jong Holland 20.00 Rifstadion.

Heden avond cine truck op Rooi Santoe

Filmliga Curacao
Vertoont om half negen in theater Asiento (Emmastad) „Jonas" van Otto Domnick (met nederlandse onderschriften)

K L M Personeelsvereniging „De West"
8.30 uur lezing van de heer Viruly (in het clubgebouw)

Tijdens piano - recital van morgenavond

Mim Statius Muller brengt Sonate in B van Liszt ten gehore

Twee weken geleden keerde op Curacao terug de pianist Wim Statius Muller, die gemiddeld om de twee jaar een bezoek brengt aan Curacao. De heer Statius Muller keert in september terug naar de Verenigde Staten van Amerika, alwaar hij thans verbonden is aan de universiteit in Columbus, Ohio.

In 1948 behaalde hij het diploma van het Peter Stuyvesant College na de Hendrikschool te hebben doorlopen. Gedurende negen maanden werkte Statius Muller bij de „Passaat", het maandblad van de N.V. Shell Curacao. Hierna vertrok hij naar Amerika om er muziek te gaan studeren. In 1954 behaalde hij de „Master of science degree in piano".

De Curacaose musicus heeft in de Verenigde Staten snel carrière gemaakt. Verscheidene lezingen werden door hem gehouden o.a. over Zuid-Amerikaanse moderne pianomuziek, over Curacaose volks- en dansmuziek en heeft hij ook artikelen geschreven b.v. over de muziek van Curacao en de omliggende eilanden.

Wim Statius Muller is tevens opgetreden voor de radio en televisie en zal hij het komend seizoen als solist optreden in het Columbus Symphony Orchestra.

Statius Muller is thans verbonden aan de United States University in Columbus, Ohio, een stad van ruim 600.000 inwoners, alwaar hij muzieklessen geeft.

Morgenavond geeft Wim Statius Muller een recital in Roxy. Hiervoor heeft hij een gevariërd en aantrekkelijk programma gekozen. Tijdens dit recital zal voor de eerste maal de Sonate in b van Franz Liszt worden uitgevoerd. Dit romantische werk behoort tot de meest veeleisende stukken van de gehele pianoliteratuur. De technische eisen alleen schrikken menige pianist af, want de componist heeft in dit werk gebruik gemaakt van zowat alle aspekten van de pianotechniek. De moeilijkheden van dit werk liggen echter niet alleen op het gebied der Techniek. De grootste taak van de pianist is het samenvatten van alle componenten van het werk om er een betekenisvol geheel van te maken.

Behalve de Sonate van Liszt speelt Wim nog een korte, charmante Sonate van Mozart, de derde Sonate van Kabalevskij en enkele welbekende werken van Chopin.

EMMASTAD

Pr/Voorlichtingspublikaties Tel 3266
Emmastadrubriek
Maandag 6 juni 1959

Wachtdiensten
Shell Curaçao N.V.
Telegram Afdeling
kantoor open 07.00 - 23.00 tel. 2307
A. G. Treling 23.30 - 07.00 „ 2167
B.g.g. „ 2400

Afdeling Personeel
R. N. da Silva, Gosieweg 192
Tel. 0-43249
B.g.g. nadere inl. „ 2400

Materialen Dienst
G. H. van Poppelen „ 4610
C... Rederij/Scheepsagentschappen
H. Dania „ 3693
Theater Asiento
„Filmliga".

Volgens een door de Unesco ingesteld onderzoek verschijnen er jaarlijks in de wereld vijf miljard boeken, waarvan de helft voor het onderwijs is bestemd.

De Westduitse minister v... tenlandse zaken, Schroeder, via de televisie een beroep ... telijke agenten in de Bond... bliek gedaan om zich bij de ... riteiten te melden.

Vorstelijk bezoek aan Nederland

Overweldigende enthousiasme voor glimlachende Koning

Nederland heeft weer op uitbundige wijze een vorstelijke bezoeker ontvangen. Speciaal voor dit bezoek was de belangstelling groter nog dan anders, omdat het de Koning betrof van Nederlands nabuur, België. Een groot aantal radio-programma's werd gewijd aan de kunst en de geschiedenis van de zuiderburen. Het zijn werkelijk heerlijke dagen geworden, al was de hitte soms ondraaglijk groot.

Tijdens het ontvangst op Kasteel Oud Wassenaar werd aan koning Boudewijn een camera aangeboden door de voorzitter van de Nederlandse Vereniging van Foto-journalisten. Foto: Met grote interesse bekijkt Koning Boudewijn de camera.

Op de Dam verwelkomden duizenden gladiolen in deftig grote korven de Belgische vorst, toen hij daar woensdagmorgen aankwam.

Het vliegtuig, dat koning Boudewijn van Melsbroek naar Schiphol bracht, moest tien minuten in de lucht blijven — het was te vroeg en mocht eerst om elf uur vóór de ICA-hal de motoren stoppen. Toen op dat stipte moment, begon het feest, dat vier dagen honderdduizenden Nederlanders geboeid heeft. Amsterdam was opgetogen. De weg van de landingsplaats door het lommerrijke Amsterdamse Bos in de auto's van het Stadionplein naar de Dam in de glanzende calèche was druk van de wuivende mensen — vooral vrouwen en kinderen. Er werd gejuicht.

De koning glimlachte en wuifde. Zo was het langs de wegen, zo was het bij de balcon-scène op de Dam. Maar toch scheen het gejuich ingehouden. Kennelijk waren de kelen van de rijen wachtenden al droog genoeg. Wellicht daarom leek het enthousiasme op de Dam getemperd; wellicht daarom bleven de koning, de koningin en de Prins slechts vijftig seconden op het paleisbalcon.

Maar in zijn hart was iedereen opgetogen. De sympathie van het volk voor de Belgische gast was soms voelbaar.

In de middaguren werd de Belgische vorst door het Gemeentebestuur van Amsterdam ontvangen en werd er een bezoek gebracht aan het Rijksmuseum. Het sluitstuk van deze dag was het gala-diner in de luchtgekoelde, blankmarmeren Burgerzaal van het Paleis op de Dam. Tijdens dat diner werd geklonken op alles wat België en Nederland bindt. Applaus weerklonk in de hoge zaal toen Koning Boudewijn dankte voor het „onvergetelijk onthaal" dat hem te beurt gevallen was.

Zo had Nederland hem leren kennen, zoals hij beschreven was: intelligent, wat verlegen, vriendelijk en belangstellend. Karakteristiek was zijn houding: een been naar voren, wat door de heup gezakt en met zijn vuisten in de zij. Tijdens zijn tocht in de middag door de grachten van Amsterdam keek hij glimlachend — zoals hij van de eerste minuut van zijn bezoek af gedaan had — naar het prachtige panorama dat de Nederlandse hoofdstad van het water af bood.

Uit de ramen van de kantoren langs de grachten werd er geestdriftig gezwaaid en geroepen. De boot met twee koninklijke standaarden, want Koningin Juliana en Prins Bernhard bevonden zich eveneens aan boord, dreef als een zwaan rustig over het gladde water van de grachten.

Groet aan Willemstad.

Ook de tweede dag van zijn be-

Na de kranslegging bij het monument op de Dam verdrongen zich de opgehouden fotografen voor het schieten van de beste plaat, tot groot plezier van Burgemeester van Hall, Koning Boudewijn en Prof. de Quay (v.l.n.r.)

zoek kende een druk programma, want er werd een bezoek gebracht aan Rotterdam, Noordwijk, verder werd er een vlucht boven de werkzaamheden van het deltaplan gemaakt en de dag werd besloten met een voorstelling in het eerste theater van het land.

De Dakota waarin de Koninklijke gast was gezeten vloog rond boven Willemstad, alwaar een monument staat ter nagedachtenis van de Belgische militairen die er begraven zijn. Daarop werd koers gezet naar Hellevoetsluis. Tevoren hadden de hoogste deskundigen van de Rijkswaterstaat de koning precies uiteengezet hoe de plannen van dit grootse project precies zijn.

Hartelijk welkom in Eindhoven.

In de morgenuren van dezelfde dag bracht het gezelschap een kort bezoek van twee uur aan de Philipsstad. Veertigduizend scholieren stonden er langs de weg opgesteld als een jeugdige erehaag, met Bel- Juliana een boeket bloemen aangeboden werd, en ir P. F. S. Otten, ir F. Philips en mr A. Guepin, president en vice-presidenten van Philips N.V. werden voorgesteld, dwarrelde er een zilveren confetti-regen neer op de hoofden van de hoge bezoekers.

In de grote montagehal onderhield de Belgische Koning zich onopvallend met enkele landgenoten die hem een televisie-toestel aanboden, welk geschenk de Koning voor een sociaal doel zal bestellen. Na twee uur vertrokken de gasten onder een enthousiast gejuich weer naar de vliegbasis Eindhoven.

Pittige groei van „Karel Doorman".

Voor Rotterdam was het donderdag min of meer historische dag omdat voor de eerste maal in de roemrijke geschiedenis een regerend Belgische vorst ontvangen werd. Wel kon men zich er nog herinneren dat eens op een België-Nederland-zondag Koning Leopold in alle vroegte daar aankwam en een ontroerend welkom ondervond van vele Belgen en Nederlanders, maar dat was nog ten tijde van diens „verbanning" in Zwitserland.

Nog nimmer werd een buitenlandse vorst in deze eerste haven van Europa zo enthousiast ontvangen en werd er zo algemeen gevlagd. Direct ging men in de richting van de Koninklijke Roei- en Zeilvereniging, maar bij de Veerhaven aangekomen zweefden plotseling een aantal veelkleurige balonnen de lucht in, een geste van het personeel van de scheepvaartverenigingen. Lachend salueerde de koning voor deze aardige verrassing. Daarna ging het weer recht toe recht aan op de Kon. Roei- en Zeilvereniging af. De Erasmus lag daar te wachten om aan de hoge gast de Rotterdamse haven te tonen zoals die in werkelijkheid is. De Karel Doorman lag onder stoom, was bont gepavoiseerd, terwijl de 800 bemanningsleden als één man een driewerf hoera uitbracht en dat machtig over de Maas weerklonk terwijl de mutsen driemaal de lucht ingingen. De „Rotterdam", bijna voltooid werd rakelings voorbijgevaren en daarna was Waalhaven aan de beurt.

Om twee uur kwam een einde aan het bezoek wat Rotterdam betrof en snel vertrok het hoge gezelschap naar Zestienhoven, waar drie Dakota's stonden te wachten voor het **gische vlaggetjes in de hand en grote spandoeken.**

Bloemen werden er aangeboden en tevens het prachtige fotoboek „Eindhoven, groeiende stad", met foto's van Martin Coppens. Op weg naar het reisdoel, de Philipsfabrieken werd even gestopt bij het r.-k. Binnengatshuis.

Op de stoep was een tijdelijke openlucht-ziekenzaal opgericht. Kinderen en enkele bejaarde zieken zwaaiden vanuit hun bedden naar de gasten. Spoedig werd daarna doorgereden naar de grote fabriek waar ruim 2500 Belgen als arbeiders werken.

Op het ogenblik dat aan Koningin bezoek aan het Delta-gebied.

Spreekkoor geleid door dr. Kortenhorst.

Het volgende bezoek gold Den Haag, waar Koning Boudewijn in de Treves-zaal op het Binnenhof een lunch werd aangeboden. Alle ministers en hun dames waren aanwezig.

In de middag ontlaadde zich een stortbui boven Den Haag en zodoende was het publiek niet in zo grote getale opgekomen als in de andere plaatsen het geval was geweest. De koning werd met bloemen ontvangen en op een gegeven ogenblik had hij zelfs twee ruikers in zijn handen, waarvan hij er een gauw doorgaf aan Prins Bernhard.

De aandacht van de koning werd nogal in beslag genomen door de ontvangende autoriteiten, zodat hij niet alle aandacht kon schenken aan de Belgische kolonie, die het daarbij niet liet zitten zodat men al spoedig een spreekkamer vormde: „Badouin au balcon".

Er was echter geen balkon, wel waren er geopende ramen en het duurde wel even voor de koning verscheen voor het venster. Onderwijl dirigeerde kamer-voorzitter Kortenhorst het spreekkoor. Het enthousiasme bleek pas goed toen de Koning in gezelschap van Koningin Juliana en Prins Bernhard voor het venster verscheen.

Rond vier uur beleefde Noordwijk dan het ogenblik dat de vroegere inwoner zijn bezoek aan dit fraaie strandplaatsje kwam hernieuwen om zijn jeugdherinneringen op te halen. Verschillende mensen die in 1935 met hem te doen gehad hadden werden aan hem voorgesteld en op de vraag of hij zich nog iets herinnerde antwoordde de koning bescheiden: „ik was toen nog zo jong". De burgemeester bood de hoge gast symbolisch een geschenk aan van vierduizend narcissen en zesduizend tulpen. De koning beloofde na het aanbieden van dit gulle geschenk dat hij de bollen zou laten planten in de tuin van het paleis van zijn vader in Laeken.

Even later gingen de auto's snel op weg waar de dag besloten werd met een opvoering van „Troilus en Cressida" in de Stadsschouwburg.

Honderdduizenden Belgen en Nederlanders konden deze opvoering volgen dank zij een directe reportage via de Televisie.

Eenzaam op de bank

In de middaguren van de derde dag werd een bezoek gebracht aan het oude Haagse Stadhuis. Koning Boudewijn moest plaats nemen op de plaats waar vroeger schout en schepen hun macht uitoefenden. De ruimte tussen Koning Boudewijn en Koningin Juliana en Prins Bernhard was groot vanwege de kussens voor het gezelschap en de koning zat daar wat verlegen voor zich uit te kijken.

De leden van de Haagse Raad

Vanaf het strand werd een wandeling door de duinen gemaakt, vergezeld van de Koninklijke Familie, en de echtgenote en de dochter van Burgemeester van Walsum van Rotterdam.

Op de derde dag van zijn bezoek aan Nederland gaf Koning Boudewijn een ongedwongen persconferentie. Foto: De Koning temidden van de Nederlandse Pers, alwaar hij spontaan antwoorden gaf op de hem gestelde vragen.

stonden in het gelid opgesteld tegenover de hoge gasten en hadden niets anders te doen dan te kijken evenals het legertje persmensen. Een verlossend ogenblik was het toen burgemeester Kolfschoten een vriendelijk toespraak begon, die de (Haagse) stijfheid wat verdreef. Later kwam er een gemoedelijker sfeer toen de champagne in de ruime zalen van het Stadhuis werd rondgedeeld.

„...nog nooit overkomen"

Het hoogtepunt van de derde dag was de ontvangst van de Belgische kolonie in het Hotel Kasteel Oud Wassenaar. Tevoren had de koning een ware hittegolf moeten doorstaan bij de persconferentie, toen de warmte bijna ondragelijk werd door het spervuur van het blitzlicht der persfotografen. De voorzitter van de Nederlandse Vereniging van Fotojournalisten had hem het nieuwste automatische fototoestel aangeboden. Verrast merkte de koning op "Zo'n geschenk van fotojournalisten is me nog nooit overkomen".

De heer van Breukelen had koning Boudewijn tevoren bedankt voor zijn biezondere medewerking tijdens zijn bezoek door het welwillend poseren voor de pers.

De persconferentie werd door de koning afgebroken toen een der vrouwelijke journalisten hem vroeg of hij dit jaar nog zou gaan trouwen waarop hij antwoordde "U weet het goed dat ik deze vraag al dikwijls heb gehoord in Amerika." Daarop baande hij zich een weg door de verslaggevers naar de belgische kolonie die in de zaal er naast en op de terrassen en in de tuinen op hem wachtten. Onder vele landgenoten trof de koning verschillende jeugdvrienden aan en tot zijn grote verrassing ook zijn vroegere gouvernante. Het "Leve de Koning" en "Vive le Roi" was niet van de lucht. Maar ook hier vloog de tijd voorbij want hem wachtte een diner in de Belgische ambassade, aangeboden aan Koningin Juliana, Prins Bernhard en de prinsessen Beatrix en Irene.

In de avonduren woonde de Belgische vorst een voorstelling van het klank- en lichtspel bij op het prachtige Binnenhof. Heel de diplomatieke wereld was daarbij aanwezig evenals de prinsessen Beatrix en Irene. In de avonduren vertrok het gezelschap naar huis ten Bosch.

Het bezoek van Koning Boudewijn aan Philips in Eindhoven. Foto: Zeer ongedwongen onderhield Koning Boudewijn zich met een der personeelsleden in de T.V.-afdeling.

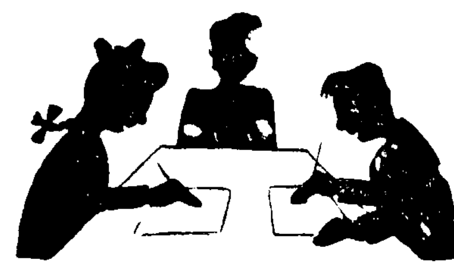
HOLLANDSE NIEUWTJES

● Putte in Noord Brabant heeft in het middelpunt der belangstelling gestaan en de reden daarvan was nu niet bepaald een verheugend feit. Een lid van het personeel van de fam. Testers Leeners trof bij aankomst 's morgens zijn baas en vrouw en nog een marechaussee levenloos aan. In het begin dacht men dat de marechaussee op het veld van eer gesneuveld was maar de volgende dag kwam bij onderzoek aan het licht dat de marechaussee op het punt stond te trouwen en daarom geld nodig had. Hij wilde dat krijgen met een roofoverval maar werd door de heer Testers die hij met een kogel getroffen had op zijn beurt getroffen en later kwam mevr. Testers haar man te hulp maar ook die werd aangeschoten door de marechaussee. Twee dagen later zou het huwelijk plaats vinden. ● Het houdt niet op met al die verduisteringen. Nu is het weer een makelaar in Haarlem die door de mand gevallen is en hij werd door de rechtbank aldaar veroordeeld tot anderhalf jaar brommen. Het mooie leven van de makelaar is nu voorlopig voorbij. ● Elinkwijk is zijn schaap met vijf poten kwijt. U kijkt ons hopelijk niet al te verbaasd aan want ons lijfblad gaf deze al dan niet eervolle titel aan de speler Kreyermaat, die in het volgend seizoen in Feyenoord gaat spelen. En Elinkwijk maar zoeken naar een nieuw schaap. ● We hebben U eertijds verteld van die sergeant-vlieger die een disciplinaire straf wilde ontlopen en daarom enkele dagen er tussen uit geknepen is. Toen men hem vond werd hij in hechtenis genomen maar op last van de krijgsraad is hij vrijgelaten. Er zal een psychologisch rapport uitgebracht worden. Het zal wel met een sisser aflopen, als er een psycholoog bij komt. ● Dat was me anders ook een rare boodschap voor de bruid uit Assendelft, die care stond te wachten tot het haar bruidegom behaagde te komen. Iedereen kwam, behalve de bruidegom. En langzamerhand deden er rare geruchten de ronde, maar bruidlief geloofde die natuurlijk niet. Toch was het waar, dat haar bruidegom in plaats van het stadhuis van Assendelft in Krommenie het politiebureau was ingegaan om aldaar voorlopig onderdak te krijgen in de cel. Hij bleek de gehuurde opslagplaats voor zijn lampenkappen in brand gestoken te hebben, omdat het zaakje niet zo liep en hij dringend geld nodig had voor zijn huwelijk. Ja, men maakt soms rare sprongen voor men in het bootje stapt. ● De Gryllulus domesticus maakte het te bont in Schinen. Kort na middernacht vormen deze domestieke gryllulli een waar rijselijk zangconcert, waarbij de bevolking met of zonder uitnodiging maar genoegen moest nemen. Dat nam men echter niet en ten einde raad besloot de raad van Schinnen drastisch op te treden en werd het offensief ingezet. Voor dat offensief had men 3000 liter D.D.T.-water nodig en alle haarden van de gryllulli domestici werden onder vuur genomen. Dat is me anders wat met die huiskrekels, want doordeweeks heten ze zo. ●

U hebt wellicht iets gehoord van de Nederlandse troepen die op het ogenblik aan het oefenen zijn in La Courtine. Het Franse stokbrood lag onze knapen niet en hun aanpassingsvermogen was nog niet zo groot — ja, ja laten we het eens hebben over het aanpassingsvermogen — dat ze de broden met de harde korsten konden verorberen en daarom werden de zaken maar weer eens omgedraaid en binnen enkele dagen hadden de Franse legerbakkerijen de kunst van het hollandse brood bakken onder de knie en nu kunnen onze „ambassadeurs" weer rustig eten op zijn hollands, „net als bij ons thuis, want daar is toch altijd alles beter...." ● Het heeft wel even geduurd doch de minister van oorlog, tegenwoordig van defensie — what is in a name? — heeft de afbouw van de kazerne in Middelburg goed gekeurd. Men hoopt in 1960 te kunnen beginnen met het hoofdgebouw van vier verdiepingen en in 1962 zal men klaar zijn. Maar dan kunnen er ook 600 soldaten in ondergebracht worden en op het ogenblik bedraagt dit aantal slechts 150.

AMIGOE VAN DE JEUGD

ALLEEN OP DE WERELD

Door mijn tranen heen zag ik, dat Liesje nog uit het open raampje keek en met haar hand wuifde.

den hem altijd om zijn gierigheid. Hij spaarde graag nieuwe munten van tien en van twintig stuivers.

Zo'n geldstuk van honderd stuivers weggeven betekende voor hem een geweldig offer. Ik wilde weigeren, maar hij drong erop aan en liet een mooi glimmend geldstuk in mijn hand glijden.

Benjamin vergat me ook niet; hij gaf me zijn zakmes. Dat laatste uur van zeven tot acht verliep vlug. Zou Liesje nog om me denken?

Het rijtuig kwam al aanrollen; daar stapte Liesje uit de kamer van tante Cathrien en wenkte

Daarop wees ze met haar naar de verschillende richtingen en toen naar zichzelf.

Ik begreep haar.

„O, je wilt, dat ik eerst naar Varses ga en naar Esnandes en naar Saint-Quentin en dan pas naar jou?"

Ze achtte tot teken, dat ik haar begreep.

„Waarom?"

Ze verklaarde me, dat ze op die manier nieuws kreeg over Stéfanie, Alex en Ben.

Om acht uur zou de familie vertrekken. Tante Cathrien had een groot rijtuig besteld. Daarmee zouden ze eerst naar de gevangenis gaan om afscheid te nemen van vader en vandaar naar het station, waar ieder met zijn eigen pakje op de trein zou stappen.

Om zeven uur ging Stéfanie met me de tuin in.

„Nu we uit elkaar gaan, wil ik je een aandenken geven. Pak aan; dit is een naaietui. Daar zitten naalden in en garen en mijn schaar, die ik van mijn peetoom gekregen heb. Bij de weg heb je dat allemaal nodig, want dan ben ik er niet om een stuk in je goed te zetten of er een knoop aan te naaien. Als je mijn schaar gebruikt, zul je aan mij denken."

Terwijl Stéfanie nog met me praatte, liep Alex om ons heen te draaien. Zodra ze weer binnen was, kwam hij naar me toe:

„Ik heb twee geldstukken van honderd stuivers; als je er één van me aan wilt nemen, zal me dat veel plezier doen."

Alex was de enige van ons vijftal, die voor met geld oplad. We plaag-

me mee naar de tuin. Ze liep naar een grote rozestruik en plukte daar een takje af met twee rozeknopen, waarvan ze mij er één gaf.

„Lize, Liesje," riep tante. De pakjes van de kinderen lagen al op het rijtuig. Ik nam mijn harp en ging ook mee naar buiten.

Het ogenblik van afscheidnemen was aangebroken; tante Cathrien maakte het kort. Ze liet Stéfanie, Alex en Ben instappen en zei me, dat ik Liesje moest aanreiken. Die mocht op tantes knieën zitten.

Ik stond een beetje suf te kijken; tante duwde me even achteruit en klapte het portier dicht.

„Rijden maar!" riep ze.

Het rijtuig rolde weg. Door mijn tranen heen zag ik, dat Liesje nog uit het open raampje keek en met haar hand wuifde.

Toen draaide het rijtuig een hoek om en liet alleen een stofwolk achter.

Leunend op mijn harp, met Cappi aan mijn voeten, stond ik een hele tijd naar dat stof te kijken. De buurman, die de woning gesloten had en de sleutel voor de eigenaar bewaren moest, haalde me uit mijn dromerij.

„Blijf je daar staan?" vroeg hij.

„Neen, ik vertrek."

„Waar ga je heen?"

„Ik ga maar rechtuit."

Hij had zeker medelijden met me, want hij gaf me een hand en zei:

„Als je wilt, mag je bij mij blijven, maar zonder loon, want je kunt nog geen zwaar werk doen. Later kunnen we daar wel verder over praten."

Ik dankte hem voor zijn vriendelijk aanbod, maar ging er niet op in.

„Zoals je wilt. Ik zei het maar om je te helpen. Goede reis!"

Cappi keek naar me en zag, dat ik de harp weer over mijn schouder schoof. Hij stond meteen op.

„Vooruit, Cappi!"

Blaffend sprong hij voor me uit. Nog één keer keek ik naar het huis, waar ik twee jaar gewoond had en waar ik gedacht had voorgoed te kunnen blijven. Die twee jaren waren voor mij slechts een halte geweest, maar ze hadden me veel goed gedaan. Ik was sterker geworden en had vrienden gekregen, dus voelde ik me niet meer zo alleen op de wereld.

En nu maar weer vooruit! De hele wereld lag voor me open. Ik kon naar noord of zuid, naar oost of west trekken, naargelang ik zin had. Wel was ik nog een kind, maar toch al eigen baas.

Voor ik de streek verliet, wilde ik eerst graag afscheid nemen van vader Acquin, die voor mij echt een vader geweest was. Nu tante Cathrien me niet met de kinderen meegenomen had om hem goedendag te zeggen, moest ik er wel alleen op af. Ik rekende erop dat men mij zou toelaten, omdat men de kinderen ook verlof gegeven had om hem te bezoeken.

Toen ik voor de gevangenis stond, durfde ik niet direct naar binnen te gaan. Een gevangenis is voor een kind nu eenmaal een gebouw, waar het bang voor is. Als ik eenmaal binnen was, zou men mij er dan ook weer uit laten? Ik dacht wel, dat het moeilijk zou wezen om er uit te komen; maar nu ondervond ik, dat het zelfs moeilijk is om er in te komen.

Ik moest enkele vragen beantwoorden en kreeg tenslotte verlof om verder te gaan. Men liet mij in een spreekkamer, zonder tralies of spijlen voor de ramen, en even later kwam vader Acquin binnen. Hij was niet geboeid.

„Ik verwachtte je, Remi; tante Cathrien heb ik al een standje gegeven, omdat ze jou niet met de kinderen meegenomen had."

Deze woorden beurden me weer op.

„Ja, tante Cathrien wou me ook niet meenemen naar haar thuis."

„Dat kon niet, beste jongen; men kan niet altijd doen, wat men zou willen. Ik weet zeker, dat je wel gewerkt zoudt hebben om je brood te verdienen. Maar Suriot, de man van Cathrien, had jou geen werk kunnen geven. Hij is sluiswachter aan het kanaal van Nivernais en sluiswachters nemen geen kwekersknechts in dienst. De kinderen vertelden me dat je weer zanger wou worden. Ben je dan vergeten, dat je haast doodgevroren was bij onze poort?"

„Neen, dat ben ik heus niet vergeten."

„En tóén was je niet alleen; tóén had je een meester om je te leiden. Het is wel gevaarlijk, mijn jongen, wat jij beginnen wilt, op jouw leeftijd, alleen op de grote wegen."

„Cappi is toch bij me?"

Cappi hoorde zijn naam en kefte, alsof hij zeggen wou: „Present!"

„Ja, Cappi is een goede hond, maar 't is slechts een dier. Hoe denk je dan aan de kost te komen?"

„Door te zingen en toneel te laten spelen door Cappi."

„Dat kan Cappi toch niet alleen?"

„Ik zal hem kunstjes en toeren leren. Is 't niet, Cappi? Je zult alles leren, wat ik wil?"

Hij legde zijn voorpoot op zijn borst.

„Luister eens, mijn jongen, als je verstandig was, dan zou je een plaats zoeken op een kwekerij. Je bent al aardig op de hoogte met het vak. Dat zou beter zijn dan langs de wegen te slenteren. Dat is een baan voor luiaards."

„Ik ben niet lui, dat weet u ook wel; en u hebt me nooit horen klagen, dat ik te veel werk had. Bij u zou ik zo veel gedaan hebben, als ik kon; en bij u zou ik altijd gebleven zijn. Maar bij een ander wil ik niet werken."

Hij dacht een poos na en zei toen:

„Je wilt niet bij anderen werken? Eerlijk gezegd, je kunt wel gelijk hebben; en ik zei dat allemaal maar voor je welzijn. Maar je bent je eigen baas, omdat je geen ouders hebt en omdat ik niet langer een vader voor je zijn kan."

Wat vader Acquin me allemaal gezegd had, verontrustte me erg; want over al die dingen had ik zelf ook wel nagedacht. Na alles wat ik meegemaakt had: de nacht waarin de honden door de wolven verscheurd werden, de nacht bij de steengroeve van Gentilly, het lijden van honger en koude, de onzekerheid of men de volgende dag wel te eten zou hebben; al die dingen deden me inzien, dat het gevaarlijk was om alleen op stap te gaan. Waarom koos ik dan toch het zwerversleven? Ik wou geen andere meester meer, omdat ik eenmaal aan een meester verkocht was geweest. Dit was een zekere trots van me. En een andere reden was deze: als ik op een kwekerij ging, dan zou ik de kinderen Acquin niet kunnen bezoeken; en dat had ik ze beloofd.

Daarom zei ik dan ook:

„Wilt u dan niet, dat ik u nieuws breng over uw kinderen?"

„Daar hebben ze me over gesproken. Maar als ik je aanraad om afstand te doen van je leven als straatmuzikant, dan denk ik niet aan ons belang. Men moet niet altijd het eerst aan zichzelf denken."

„Juist, vader, juist! Nu zegt u me precies, wat ik doen moet! Als ik de belofte, die ik aan uw kinderen deed, niet nakom, uit vrees voor de gevaren, dan zou ik wel het eerst aan mezelf denken en niet aan uw kinderen, niet aan Liesje."

Nu nam hij plotseling mijn beide handen in de zijne:

„Kijk, jongen, voor die woorden moet ik je hartelijk danken met een kus. Jij hebt een goed hart. En het is toch waar, dat het niet van de leeftijd afhangt, of men dat heeft."

We waren maar samen in de spreekkamer en ik vloog hem om zijn hals. Nu was het ogenblik gekomen, dat ik afscheid moest nemen.

Vader Acquin trok zijn zilveren horloge uit zijn vestzak.

Nu nam [illegible] mijn beide handen in de zijne.

„We mogen niet van elkaar gaan zonder dat jij een aandenken van me hebt. Hier heb je mijn horloge. Dat krijg je van me. De waarde is wel niet zo bijzonder groot, dat snap je wel, anders had ik het al lang verkocht. Als het niet goed loopt, dan moet je het maar eens schudden, 't is een oud beestje. Ik schenk het je, om dat ik op 't ogenblik niets anders heb."

Meteen duwde hij het me in mijn hand en voegde er nog bij:

„Hier hoef ik niet te weten, hoe laat het is. De tijd loopt hier veel te langzaam. Beter, dat men hier geen tijd weet. Het ga je goed, Remi, je bent een brave jongen; denk eraan, dat je zo moet blijven. Tot weerziens!"

Hij hield mijn hand vast, terwijl hij me naar de buitendeur bracht. Ik weet niet meer, of er toen nog wat gezegd is. Daar was ik te bedroefd voor.

Buiten bleef ik een poos voor de poort staan, niet wetend, of ik links of rechts gaan zou. Toen voelde ik ineens dat horloge in mijn zak. Jongens! wat was ik daar blij mee! Ieder ogenblik trok ik het uit mijn zak om te kijken, hoe laat het was. Móést ik dan weten hoe laat het was? Helemaal niet! Het was alleen maar een genot om het te kunnen zien.

Wat deed Cappi toch gek! Hij beet in mijn broekspijp om me stil te laten staan.

„Wat wil je, Cappi?"

Hij ging op zijn achterpoten staan en zette zijn voorpoot op mijn zak, waarin het horloge zat. O, hij wou er op kijken, net als hij bij Vitalis deed. Ik liet het hem zien; het was twaalf uur. Cappi bekeek de wijzerplaat lang, heel lang. Toen begon hij met zijn staart te kwispelen en hij blafte: twaalf keer!

Hoera! Cappi kende het nog! Wat zouden we met dat horloge veel geld kunnen verdienen. Cappi kende nog een kunstje waar ik niet meer om gedacht had! Dit alles gebeurde op straat voor de poort van de gevangenis.

Mensen bleven nieuwsgierig naar ons staan kijken. Als ik niet bang geweest was voor de politie, dan zou ik direct een voorstelling gegeven hebben.

Maar het was middag; de tijd dat ik gewend was met Vitalis op stap te gaan.

Vooruit dan maar! Voor het laatst bekeek ik nog eens de gevangenis. Toen vertrokken we. Wat ik het eerst nodig had, dat was een kaart van Frankrijk. Ik wist, dat die op de kade verkocht werden; dus ging ik daar heen.

Het duurde lang, eer ik er een naar mijn zin had. Het moest er een zijn op linnen geplakt. Eindelijk vond ik er een, die ik zonder schade kon opvouwen.

DE VOS EN DE BOK

Een vos en een bok waren samen aan de wandel. Het zonnetje brandde fel en het duurde niet lang of ze kregen allebei grote dorst.

„Daar is een oude waterput", zei de vos tegen zijn vriend. „Kom, we springen er in en lessen onze dorst voordat we verder trekken."

De bok vond het best. Er was maar een klein laagje water in de put, zodat ze geen gevaar liepen te verdrinken, en het water was heerlijk koel en helder.

„Hè, hè", zei de bok, „dat doet iemand goed, vriend vos. Maar bij mijn bokkebaard, het is me nog niet zo heel duidelijk, hoe we weer uit die put moeten komen".

Maar de sluwe vos had daar al lang over nagedacht.

„Een kleinigheid, vriend bok" zei Reintje. „Ga jij maar eens op je achterpoten tegen die wand staan en rek je horens maar flink uit. Dan klauter ik naar boven en ga op de rand staan. Ik steek je mijn voorpoten toe; jij grijpt ze en ik trekt je er uit".

„Wat is het toch fijn, als je zo'n goed verstand hebt", zuchtte de bok. Ik zou nooit op het idee zijn gekomen".

Vijf tellen later stond Reintje op de rand van de put en de bok keek reikhalzend omhoog.

„Trek mij er uit", riep de bok. „Mijn poten worden nat en koud. Ik heb nu geen dorst meer".

Maar Reintje lachte dat hij schokte.

„Vriend bok" zei hij, „als je zoveel verstand had als haren in je baard, stond je daar nu niet met koude en natte poten. Ik heb helaas geen tijd meer om me verder met je te bemoeien, want ik zie daarginds een stevige boerenknecht naderen, met een dikke knuppel. Het ga je goed, beste bok, ik maak, dat ik wegkom".

Daar stond die bok. Maar ja, het was zijn eigen schuld. Voordat hij in die put sprong, had hij moeten bedenken: wat zal het eind van het liedje zijn? Ondoordachte daden hebben al menige jongen en menige meisje in grote verlegenheid gebracht.

DE ZWARTE RIDDER, AAN HET HOOFD VAN DE AANVALLERS DOORBRAK DE OMHEINING

...EN WELDRA BESTORMDEN ENIGE VOGELVRIJEN DE TORENS VAN HET KASTEEL

IN DIE TUSSENTIJD VERBRIJZELDEN ANDEREN ONDER AANVOERING VAN DE ZWARTE RIDDER, DE POORT, DIE NAAR HET KASTEEL LEIDDE.

LATEN WIJ DEZE NORMANDISCHE HONDENKENNEL TOT DE GROND TOE AFBRANDEN!!!

MIEPJE LEERT FIETSEN

Zie je Miepje daar wel rijden,
Op de fiets van Magdaleen?
Magdaleentje loopt er achter,
Roept haar na: „Waar ga je heen?'

Miepje wil graag fietsen leren,
En dat gaat haar heel goed af;
Maar dan komt er plots een hondje
Miepje schrikt van z'n geblaf.

Door de schrik rijdt ze in 't water,
Maar gelukkig is 't niet diep;
Magdaleentje, ook geschrokken,
Roept: „Ik zal je helpen Miep!"

Miepje staat recht in het water,
Doet een stapje naar de kant;
Magdaleentje, bij de pinken,
Grijpt haar stevig bij de hand.

En dan trekt ze haar op 't droge,
Even later ook de fiets.
Miepje druipt van al dat water,
Hu...... zo'n bad, dat is toch niets.

Miepje is nu wel geschrokken,
Maar ze is geen bange meid,
Want ze wil tóch fietsen leren,
Tot ze zonder fouten rijdt.

DERDE BRIEF VAN PIETJE

Meneer de Redacteur!

I[illegible] dicht bij de kastanjeboom een plekje ont-[illegible] 't zó stil is, alsof er nog nóóit iemand geweest is, zodat ik er op een Zondagmiddag uren heb doorgebracht. Ik had mijn vishengel meegenomen, want er is een prachtig viswatertje bij. En snoek dat er zit: ik zag ze hele tijden doodstil in het water staan. Die rekenen er natuurlijk op dat daar nooit iemand komt. Ze moesten eens weten, dat ze in Sjors staan! Mijn vader heeft, speciaal om naar dat plekje te gaan, een paar klompen aangeschaft. Dat kunnen wij hier gerust doen, want alle buitenmensen dragen immers klompen? Trouwens je zoudt op dat plekje van mij anders niet droog aan kunnen komen; want je moet over de velden gaan en die zijn daar erg drassig. 't Zou anders wel leuk zijn als alle mensen die naar pa zijn schilderijen gaan kijken hem zó eens konden zien. Zijn vorige tentoonstelling werd druk bezocht, 't liep klapvol mensen, die het allemaal mooi vonden, maar van kopen kwam niets. En die tentoonstelling werd nog wel met vuurwerk gesloten. „Zeker vuurwerk van al uw onverkochte schilderijen," plaagden wij pa. „Ze laten die schilderijen zeker de lucht invliegen." En daar kon hij nog om lachen ook. 't Wordt tijd, dat er eens een schilderij verkocht wordt, dan krijgen wij weer taartjes. Want dat is zo de gewoonte bij ons. Deze week is een heel stel padvinders bij pa geweest, ook al vanwege die tentoonstelling. Die hadden gevraagd of zij zijn atelier eens mochten zien en of hij eens vóór wilde doen hoe hij nou zo'n schilderij maakt. Ma heeft thee geschonken en koekjes gepresenteerd en pa heeft daar staan schilderen, zó transpirerend, alsof hij onder de blote hemel van Marokko stond. De padvinders vonden het reuze leerzaam, maar pa denkt er anders over. Want die kan alleen maar mooie dingen maken, als hij in z'n eentje zit te kladderen.

Ze waren deze week niet over me te spreken thuis. Toen er enkele dames en heren op bezoek waren bij pa, die vroegen hoe lang hij nou wel op zo'n mooi schilderij werkte, toen was pa erg langzaam in zijn antwoord, want dat is voor elk schilderij verschillend. En toen zei ik ineens (want ik was óók in de kamer): „Och, hij maakt er 'n dertig in een uur." Dat is klets, dat wist ik zelf ook wel, maar die mensen dachten misschien dat het waar was. En mijn vader vond het helemaal niet leuk, dat zag ik wel, dus ben ik er maar zo gauw mogelijk tussen uit getrokken. Ik heb het later nog moeten horen, dat begrijp je. Maar ikzelf blijf daar zolang niet bij hangen. Ik zit vol spanning over de versiering van ons schoollokaal. Want onze meester is binnenkort jarig. Andere jaren sieren we de hele klas op met guirlandes en bloemen. Zijn lessenaar is gewoonlijk zó aangekleed, dat de meester er bijna niet op zitten kan. En wij maar voordragen en snoepen. Maar nou heb ik gehoord, dat we dit jaar niet mogen versieren, omdat alles opnieuw in de verf is gezet. Ze zijn bang, dat wij de verf beschadigen. „Dan dragen we ook niet voor," heb ik al horen zeggen. Mijn moeder vindt het een akelige toestand. „Als jullie niet voordragen, dan heb je daar alleen de meester mee," zegt zij en gelijk heeft ze. Nou liggen al de spullen van het voordragen

Alleen op de Wereld

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Remi, een vondeling, die door moeder Barberin is grootgebracht, wordt later door zijn pleegvader aan een rondreizende toneelspeler, Vitalis geheten, verkocht. Met drie hondjes en een aap, geven zij in alle plaatsen en dorpjes voorstellingen. Dan begaat Vitalis tijdens een zijner uitvoeringen de fout, om de toorn van een reeds boosaardige veldwachter op zich te laden en zich tegen zijn arrestatie te verzetten. Dat kost hem twee maanden gevangenisstraf, en Remi moet nu alleen verder trekken met de honden Cappi, Zerbino en Dolly, en de aap Jolico. Hij geeft een voorstelling voor een zieke jongen, Arthur, die met zijn moeder op een boot rondreist; Arthur vraagt hem, of hij met hem mee wil varen. Na een maand trekt hij echter weer verder met Vitalis, die hem niet wil missen. Tijdens een hevige sneeuwstorm schuilen zij in een houthakkershut. Daar verliezen zij de beide hondjes Zerbino en Dolly en later ook het aapje Jolico. Beroofd van hun voornaamste artisten, komen zij tenslotte in Parijs, waar Vitalis noodgedwongen Remi onderbrengt bij Garofoli, die kinderen voor hem laat werken. Bij een onverwacht bezoek van Vitalis, ontdekt hij dat Garofoli een wreed en hardvochtig mens is. Vitalis haalt Remi weg, doch daar hij geen onderkomen heeft, brengt hij met de jongen de nacht in de open lucht door. Des morgens is Vitalis doodgevroren en Remi wordt liefdevol door de tuinder Acquin opgenomen. In dat gezin zijn enige kinderen waaronder een meisje Liesje, dat niet spreken kan. Dan krijgt de tuinder geldzorgen en wordt in de gevangenis gezet. Zijn kinderen worden bij familieleden ondergebracht en Remi en Cappi trekken er weer alleen op uit. Als Remi vader Acquin gaat bezoeken, geeft de tuinder hem zijn horloge.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Maar de kaart zag geel van ouderdom en alhoewel hij geprijsd stond voor twintig francs, kreeg ik hem voor zestien.

Nu kon ik Parijs verlaten en deed dat liefst zo spoedig mogelijk. Er was keuze tussen twee wegen, de een naar Fontainebleau, de andere naar Orleans over Montrouge. Ik nam de eerste, naar Fontainebleau.

Toen ik de Mouffetardstraat doorliep, die ik twee jaar geleden bij mijn aankomst te Parijs ook gepasseerd was, wekte dat herinneringen op aan Garofoli, Mathieu, Riccardo, de pan met het gesloten deksel, de zweep met leren riemen en Vitalis, die gestorven was, omdat hij me niet verhuurd had aan de patroon uit de Lourcinestraat. Bij het voorbijgaan van de grote kerk meende ik een kind te herkennen, dat tegen de kerkmuur stond te leunen. Het leek Mathieu wel; datzelfde grote hoofd, dezelfde waterige ogen, dezelfde houding; maar áls het Mathieu was, dan was hij even klein gebleven; Ik ging naar hem toe en ja, het wás Mathieu! Hij herkende mij ook en hij lachte flauwtjes:

„Was jij dat, die bij Garofoli kwam met die oude man met een witte baard, voordat ik naar het ziekenhuis moest? O, wat had ik die dag een hoofdpijn!"

„Is Garofoli nog steeds je baas?"

Eerst keek hij om zich heen en zei toen met gedempte stem:

„Garofoli zit in de gevangenis, omdat hij Orlando zo hard geslagen heeft, dat die ervan gestorven is."

Het deed me plezier, dat Garofoli gevangen zat. Dat gunde ik hem van harte.

„En waar zijn de jongens nu?"

„Dat weet ik niet, want ik was daar niet meer, toen hij gearresteerd werd. Garofoli had gemerkt, dat ik ziek werd als hij me sloeg; daarom won hij van me af en bij mijn terugkeer uit het ziekenhuis verhuurde hij me aan het circus Gassot voor twee jaar. Je kent het circus zeker niet? Nou, het is niet zo erg groot, maar 't is toch een circus. Ze hadden daar een kind nodig om het voor allerlei toeren lenig te maken. Ik ben daar gebleven tot laatstleden Maandag. Toen heeft men mij weggestuurd, omdat mijn hoofd te groot en te gevoelig geworden is voor de vaak pijnlijke oefeningen. Ik ben van Gisors gekomen, waar het circus stond, om Garofoli weer op te zoeken, maar vond niemand. Het huis was gesloten en een buurman heeft me alles verteld. Nu weet ik niet, waar ik heen moet en wat ik doen moet."

„Waarom ben je niet naar Gisors teruggegaan?"

„Omdat het circus op de dag van mijn vertrek naar Rouen gegaan is. Hoe zou ik daar moeten komen? Het is te ver om te lopen en geld heb ik niet. Van gistermiddag af heb ik niets meer gegeten."

Rijk was ik niet, maar toch rijk genoeg om een jongen niet van honger te laten sterven.

„Wacht hier even," zei ik.

Meteen liep ik naar de bakkerswinkel op de hoek van de straat en kwam met een rond brood terug, dat ik hem aanbood. Gretig at hij het helemaal op.

„Wat wil je nu beginnen?" vroeg ik.

„Dat weet ik niet."

„Je moet toch wat verzinnen."

„Ik was net van plan om mijn viool te verkopen, toen jij er aan kwam. Ik had het wel eerder kunnen doen, maar ik wil hem toch niet graag missen."

„Waarom maak je geen muziek op straat?"

„Dat heb ik gedaan, maar kreeg niets. Wat doe jij tegenwoordig?"

„Ik ben zelf baas van de troep," zei ik opschepperig.

„O, als je zou willen!" zei Mathieu.

„Wat dan?"

„Mij opnemen in jouw troep."

Nu moest ik mijn opschepperij weer goedmaken.

„Maar Cappi is mijn hele troep!"

„Wat zou dat? Met mij dan twee leden. Toe, laat me niet in de steek. Wat moet ik alleen beginnen? Ik zou sterven van honger en gebrek."

Omdat ik nog niet antwoordde, ging Mathieu verder:

„Ik kan van alles. Op de eerste plaats speel ik viool; en verder ben ik nogal lenig, ik dans op het koord, spring door een hoepel; ik zing. Ik zal alles doen, wat je wilt; ik zal je knecht zijn en je gehoorzamen. Geld vraag ik je niet, alleen maar de kost. Als ik verkeerd doe, mag je me slaan, maar niet op mijn hoofd; dat is te gevoelig geworden na die klap van Garofoli."

Maar bij mij kun je evengoed nog wel van honger moeten sterven!"

„Neen, met z'n tweeën sterf je niet van de honger. Je helpt elkaar en vindt steun bij elkaar. Wie iets heeft, deelt mee aan wie niets heeft."

Dat laatste gaf de doorslag. Ik bezat iets; dus moest ik meedelen.

„Goed," zei ik, „da's afgesproken."

Terstond pakte hij mijn hand en drukte er een kus op.

„Ga maar met me mee, maar niet als knecht. We zullen kameraden zijn."

De harp gleed weer over mijn schouder.

„Kom dan mee. We gaan."

Een kwartier later waren we buiten de stad. Het was April, dus het beste jaargetij om op reis te gaan.

Ik had een paar jaar geleden naar Parijs verlangd als naar een luilekkerland. Nu was ik blij, dat ik er uit wegging. Buiten bloeiden al madeliefjes en aardbeiplanten. Cappi liep dán voor, dán achter ons en blafte tegen alles en iedereen, omdat hij blij was en dat niet anders vertellen kon.

Mathieu liep naast me — zonder wat te zeggen — alleen maar te peinzen. Ik had ook geen behoefte om te praten. Van Liesje had ik beloofd, dat ik Stéfanie en de jongens zou bezoeken, voordat ik bij haar kwam; maar ik kon zelf bepalen, wie ik het eerst bezocht. Waarom ik eigenlijk naar het zuiden trok? Dat was uit verlangen om moeder Barberin op te zoeken. Haar schrijven durfde ik niet uit angst, dat Barberin mijn adres te weten kwam en me weer zou opeisen om me nog eens te verkopen of om mij voor hem te laten werken. Wel wilde ik haar graag eens ontmoeten zonder haar man. Dan kon Mathieu vooruitgaan om poolshoogte te nemen. Als Barberin niet thuis was, kon hij me roepen en kon ik zelf het huisje binnengaan. Als Barberin wel thuis was, kon Mathieu moeder Barberin vragen om naar mij toe te komen op een afgesproken plaats.

Dit plan had ik verzonnen, terwijl ik naast Mathieu voortstapte. Maar er was méér te doen dan moeder Barberin te bezoeken. We moesten trachten onderweg in steden en dorpen wat te verdienen. Hiervoor raadpleegde ik de kaart. Het duurde wel even, eer ik daar de weg op wist te vinden. Tenslotte stippelde ik de volgende route uit: Corbeil, Fontainebleau, Montargis, Gien, Bourges, Saint-Amand, Montluçon. Zo was het mogelijk naar Chavanon te gaan en als we wat geluk hadden, hoefden we onderweg niet van honger om te komen.

„Wat is dat voor een papier?" vroeg Mathieu; hij wees naar mijn kaart.

Ik legde hem uit, wat een kaart is en hoe men die gebruikt.

„Maar dan moet men kunnen lezen!" zei hij.

„Zeker; kun jij dan niet lezen?"

„Nooit geleerd."

„Wil je 't leren?"

„O ja, heel graag."

„Dan zal ik het je leren."

„Kun je op die kaart de weg vinden van Gisors naar Parijs?"

„O, heel gemakkelijk." Met mijn vinger wees ik de weg op de kaart.

„Nou, ik heb dat stuk gelopen, maar 't is veel langer dan jij wijst."

Ik slaagde er niet in hem duidelijk te maken, hoe men de afstanden op een kaart verkleint.

Nu ik mijn zak toch open had, keek ik eens na, wat er in zat, en was er trots op om mijn rijkdom aan Mathieu te laten zien.

Ik spreidde de inhoud op het gras uit: drie linnen hemden, drie paar kousen, vijf zakdoeken, allemaal in zeer goede staat, en een paar schoenen, die een beetje versleten waren. Mathieu stond verstomd van zoveel rijkdom.

„En wat heb jij?" vroeg ik.

„Ik heb mijn viool en de kleren die ik aan heb."

„Goed, dan zullen we delen als kameraden. Jij mag er van hebben: twee hemden, twee paar kousen en drie zakdoeken. Maar als we alles verdelen, dan ook het dragen van de zak; jij het ene uur en ik het andere."

Mathieu wou de kleren wel weigeren, maar dat verbood ik hem. Op mijn hemden lag het naaiétui van Stéfanie; en ook nog een kartonnen doosje met de rozeknop van Liesje erin. Dat doosje wou hij opendoen, maar dat wilde ik niet hebben. Ik deed het ongeopend weer in mijn zak.

„Als je me een plezier wilt doen, kom dan nooit aan dat doosje; dat is een cadeau."

„Goed, ik beloof je, dat ik er nooit aan zal komen."

Sinds ik mijn schapevacht weer aanhad en mijn harp meedroeg, was er één ding, dat me hinderde, mijn broek. Volgens mij moest een artist geen lange broek dragen, maar in het publiek verschijnen met een korte broek en met gekleurde kruisbanden om de kousen. Een lange broek was goed voor een kweker, maar nu was ik opnieuw kunstenaar, een artist. Daarom nam ik de schaar van Stéfanie.

Een kwartier later waren we buiten de stad. Het was April, dus het beste jaargetij om op reis te gaan.

OMA'S BRIL

Oma's bril was met vacantie,
Wilde ook er wel eens uit;
Op een gunstig ogenblikje,
Was hij hem gesmeerd, de guit.

Oma had het in de gaten
Toen ze neusde in de krant:
„Hé", zei ze, „zo kan 'k niet lezen,
Waar is nu mijn bril beland?"

Overal ging oma zoeken,
Overal, in elke hoek,
Maar ze had er weinig baat bij,
Want de bril bleef alsmaar zoek.

't Eerste, wat de bril verlangde,
Was een fijn, verfrissend bad.
Daarom sprong hij in de melkpan,
Toen hij er de kans voor had.

Oma had er heel geen erg in,
Wat de ondeugd had gedaan,
Toen ze in haar kleine keuken
Bij de melkpan had gestaan.

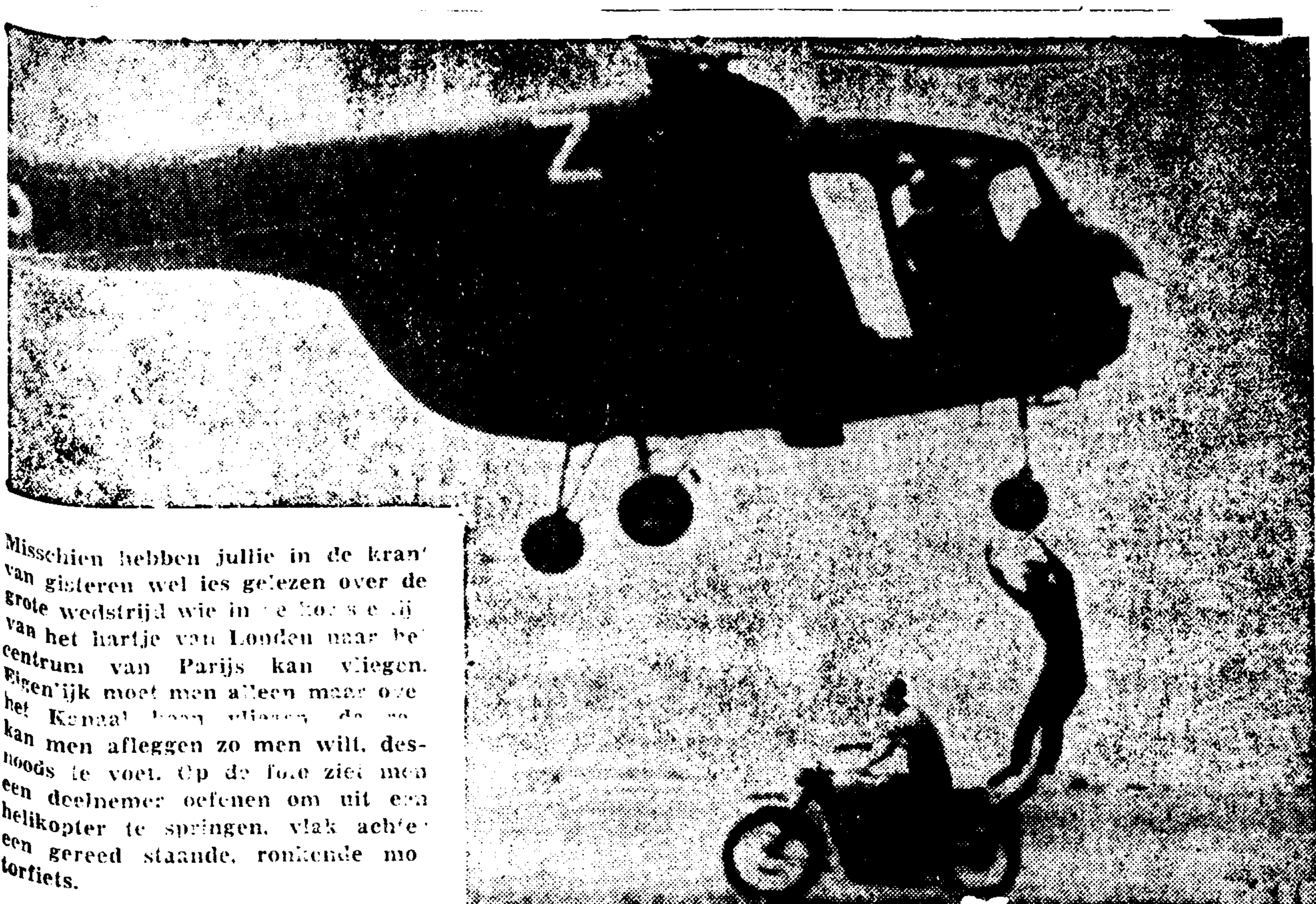
Maar de bril werd nu toch angstig,
Hij kreeg spijt van zijn besluit;
Baden in de melk was heerlijk,
Maar hoe kwam hij er weer uit?

Oma had wat dorst gekregen,
En een glaasje koude melk
zou haar nu wel lekker smaken!
Melk is immers goed voor elk

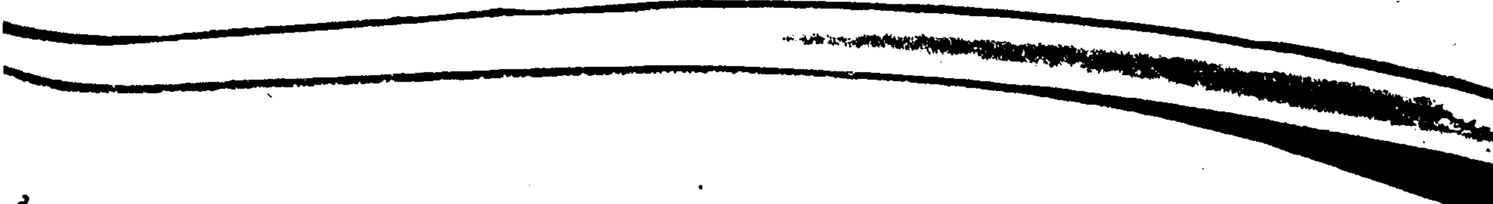
't Pannetje kwam in beweging,
En de bril, die kraste luid,
„Wat is dat?" zei oma hardop,
Haalde toen de bril er uit.

Uit was het met de vacantie
Van de zorgeloze bril;
Naderhand kreeg hij toch nooit meer
Last van zulk een rare gril.

J. HEILOO

Misschien hebben jullie in de krant van gisteren wel ies gelezen over de grote wedstrijd wie in de kortste tijd van het hartje van Londen naar het centrum van Parijs kan vliegen. Eigenlijk moet men alleen maar over het Kanaal ... de ... kan men afleggen zo men wilt, desnoods te voet. Op de foto ziet men een deelnemer oefenen om uit een helikopter te springen, vlak achter een gereed staande, ronkende motorfiets.

dus eigenlijk voor piet-jèn op de zolder te wachten. Ik ben er zó kwaadaardig van, dat ik allemaal nieuwe woorden uitvind. „Lig niet te pieneuten," zei ik vanmiddag tegen een van de jongens, en een half uur later had ik datzelfde woord al tien keer van anderen gehoord. Ik moet toch een beetje oppassen en me kalm houden.

Om mezelf wat te kalmeren ben ik al de postzegels die hier en daar rondslingerden in gaan plakken. En toen ontdekte ik wat een aarts-bedrieger die Guus van mijn zus is. Enige tijd geleden gaf hij me (net toen ik klaar stond om met een stel jongens te gaan fietsen) een envelop met heel zeldzame zegels. Dat zei hij tenminste! Ik geloofde het en bedankte hem dus extra-vriendelijk. Tot heden toe ben ik altijd blijven geloven, dat het zeldzame postzegels waren. Laat ik nou nét ontdekken, dat het doodgewone sluitzegels zijn, je weet wel, die je achter op de sluiting van een envelop plakt. Ik kan mezelf wel afranselen, dat ik het niet direct gemerkt heb. De lieve vriend heeft gisteren zitten vertellen, dat het een heel zachte winter zal blijven, omdat al de noten in vier dagen tijd van de boom waren gewaaid. Wil je wel geloven, dat ik niks geen vertrouwen meer heb in die zachte winter? Voor mijn part vriest het twintig graden, alleen al om die bedrieger te ontmaskeren. En natuurlijk ook, omdat ik er nou al op vlas weer eens lekker te kunnen rondslingeren op mijn schaatsen. — Heb ik al verteld, dat mijn fiets dit jaar (net in de vacantie) zoek was geraakt? En dat ik die zes weken heb moeten missen? We waren bij zonnig weer naar kennissen gefietst, hier veertig kilometer vandaan. Maar toen we terug moesten, regende het voor drie dagen en langer. Nou, toen gingen we met de bus terug en gaven de fiets bij een vrachtdienst af. Wát er precies gebeurd is, weten we niet. Maar zes weken later kwam mijn fiets thuis, helemaal verroest, banden plat, licht kapot, enfin, ik gaf niets meer om die fiets. Met man en macht hebben we toen dat ding opgeknapt, zodat ik er nou al weer weken op ronddeddel. En hoe? Ik doe niks dan achteruit rijden, daar heb ik mijn zinnen op gezet en ik leer het al aardig. Mijn vader meent, dat er een circusnummer inzit, maar ik doe 't alleen om Guus dwars te zitten.

Die zal natuurlijk óók de bravour uit willen hangen tegenover mijn zus. Maar dat zal hem nooit lukken. Want je moet daarvoor op je bagagedrager gaan zitten en dan achteruit sturen. En als hij dat doet is het al mis. Dan weet hij met z'n lange muggepoten geen uitweg meer, want die komen dan recht bij zijn bedriegersogen te hangen.

Ziezo, nou ben ik een beetje gekalmeerd. Gelukkig maar, want mijn karakter gaat er niet op vooruit, dát heb ik wel gemerkt. Van kwaad tot erger is het met mij.

Meneer de redacteur, ik hoop maar, dat u geen verkeerde indruk van mij krijgt. Ik wil wel goed, maar het lukt me niet altijd. Alles zit mij dwars. Misschien ben ik wel zo kriegel, omdat ik véél te veel huiswerk op krijg. Zevenentachtig bladzijden in een week repeteren en dat is nog maar één vak. Ik haal alles door elkaar: Clovis en Karel de Grote, ik geloof nooit dat ik het haal. Maar dat zeggen Guus en mijn zus ook altijd, en die komen er zelfs heel goed. Altijd goede cijfers. — Met mijn vader ben ik nou weer goed. Alles is vergeten en vergeven, dus, meneer, als het niet goed is, wat ik schrijf, wees dan voorzichtig met uw opmerkingen. Ik heb het liefste vrede met iedereen. Natuurlijk vooral met u.

Uw dw. Pietertje

N.B. De hopman van de padvinders heeft mij een boemerang beloofd. U weet wel, zo'n ding dat je de lucht inslingert en dat dan weer op zijn beginpunt terugkomt. Dat is nou net waar ik dol op ben. Ik hoop maar, dat hij het niet vergeet! Nog eens

Pietje

Eric de Noorman - De Zwarte Piraat

13—45. — „Ge overdrijft", bromt Voron, terwijl hij Axe met een ondoorgrondelijk gezicht aankijkt. „Ge windt u op. Inderdaad heb ik de koers verlegd en met recht. We moeten danig oppassen, dat we niet in handen vallen van de Zwarte Piraat en zijn vloot. Er is zowat geen schip, dat aan hem ontsnapt."

„Had ge dat dan niet kunnen vertellen?" zegt Axe. Onderzoekend neemt hij de kaalkop op, maar deze haalt korzelig de schouders op.

„Dat had ik. Maar wat heeft het voor zin, u en de koningin nodeloos ongerust te maken? Doe mij een plezier en spreek er met haar niet over. Als die Piraat onverhoopt te voorschyn mocht komen, kan ze nog genoeg jammeren."

Hier kan Axe weinig tegenin brengen. Hij heeft weliswaar nog nooit van de Zwarte Piraat gehoord, maar afgaande op de manier, waarop Voron over hem spreekt, moet het een gevaarlijke kerel zijn. Van een afstand heeft Winonah het gesprek kunnen volgen. De rusteloe houding van Axe ontgaat haar niet.

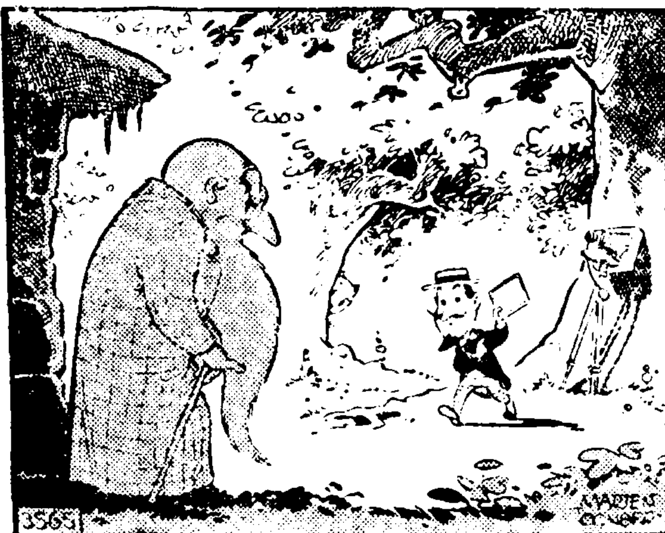
„Gij en Voron schijnen niet erg goed met elkaar overweg te kunnen", zegt ze glimlachend. „Waarom wantrouwt ge hem toch? Komaan, Axe, zet die kwade gedachten van je af. Het is immers niet nodig. Dit zijn krijgers van Erwin, mijn zoon, jouw vriend."

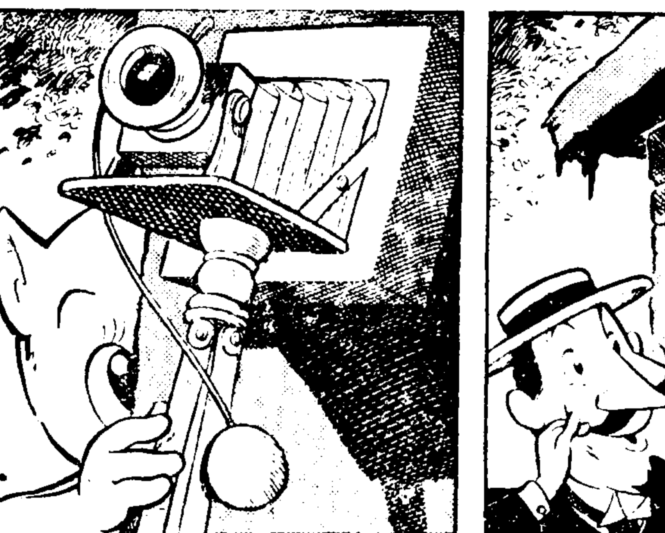
Axe knikt peinzend, maar binnen in hem blijft de onrust woelen. Steeds verder koerst de Drakar naar het zuidoosten. En inderdaad schijnt Voron bevreesd te zijn voor een of ander, want de bemanning houdt scherp de horizon in het oog. Na enkele dagen wendt het schip de steven naar de kust, die laag en mistig voor hen opdoemt.

„Wat gaat ge doen?" vraagt Axe achterdochtig, als hij ziet, dat de mannen de riemen uitbrengen.

En onbewogen komt het antwoord: „We gaan landen."

TOM POES EN DE KIEKVOGEL

3565. — De oude Hocus stond voor de armoedige hut, die de ingang voor zijn uitgeverij vormde. Met enig ongeduld wachtte hij op het vallen van de avond, want zo lang de zon scheen, voelde hij zich suf en mat.

„Al dat licht is slecht voor mij, arme, oude man", prevelde hij. „Ik voel me maar een half mens. Maar kijk, daar is onze fotograaf."

De heer Kiekvogel lichtte de hoed.

„Goede middag", sprak hij. „Ik heb mijn opdracht uitgevoerd; hier is de foto van Bommel."

o sprekende trok hij een cassette uit zijn toestel en zette daarop het apparaat tegen een boom.

„Het was héél moeilijk", hernam hij klagend. „Voor dit plaatje ben ik medeplichtig aan een ontvoering geworden. Het was buiten mijn schuld, maar mijn geweten spreekt en ik "

„Wie praat er hier over geweten?" kraste de grijsaard. „Hier wordt een weekblad uitgegeven; jij knipt beroemdheden en ik leg ze op de pers. Uit! En als je last van je geweten hebt, moet je een ander baantje zoeken; bijgeloof kan ik niet gebruiken. Geef hier, die Bommel!"

Zo sprekende trok hij de plaat uit de handen van de fotograaf en snuffelde er eens aan. De heer Kiekvogel was zo geschokt over dit ruwe optreden, dat hij niet op zijn toestel lette. Hij zag dus ook niet, dat er om de stam van de boom heen een hand verscheen, die het apparaat geruisloos wegnam. Het was de hand van Tom Poes

De Israelische wapenindustrie

(Van onze Israëlische korrespondent)

Hoewel ongetwijfeld in verschillende kanselarijen van militaire attaché's de betekenis van Israëls militaire industrie reeds gerume tijd bekend was, heeft de openbaarmaking der wapenleveranties door Israël aan West Duitsland in vele kringen de vraag doen rijzen: wat heeft Israël in de korte tijd van haar bestaan voor een wapenindustrie opgebouwd?

De aanvang van deze nijverheid gaa terug tot de tijd, dat Palestina nog onder het Britse Mandaatbestuur stond en de Joodse gemeenschap in Palestina in het geheel geen zelfstandigheid bezat.

In de laatste fase van het Brit. Mandaat, in de jaren van het eind van de tweede wereldoorlog tot de oprichting van de Staat Israël, van 1945 tot 1948 dus, waren de omstandigheden in Palestina dusdanig, dat de leiders der Joodse gemeenschap in hun strijd tegen de beperkingen door het Mandaatsbestuur opgelegd, tot het inzicht kwamen, dat slechts een groeiende zelfstandigheid der Joodse gemeenschap haar voortbestaan zou kunnen waarborgen.

In deze jaren kwam David Ben Boerion tot één van zijn visionaire beslissingen. Hij realiseerde zich, dat de Arabische leiders in Palestina zowel als in de omringende landen geen middel onbeproefd zouden laten om de Joodse ontwikkeling te onderdrukken, respectievelijk om, zoals zij het later zelf uitdrukten, de Joden van Palestina de zee in te drijven. Tevens realiseerde hij zich, dat de Joodse gemeenschap van het Britse bewind geen bescherming

Buitenlandse belangstelling spreekt duidelijke taal

tegen deze op komst zijnde storm te verwachten had.

Vandaar, dat men in die jaren begon de ondergrondse verdedigers der Joodse kolonies en andere nederzettingen illegaal te bewapenen en in dezelfde tijd begon, alweer ondergronds, op uiterst primitieve wijze explosieven en wapens te vervaardigen.

Na de tweede wereldoorlog werden in het bijzonder in Amerika, maar ook in Europa, vele moderne wapenfabrieken, die gedurende de oorlog waren gebouwd ontmanteld en hun machinerieën verkocht.

Zonder dat er enige industrie was, die deze machinerieën zou kunnen gebruiken, besloot Ben Goerion zoveel van deze surplus op te kopen, als te verkrijgen was, aanvoelende van hoeveel belang het zou zijn zich op dit terrein onafhankelijk te maken van de import uit andere landen, welke import steeds kon worden afgesneden.

In die laatste jaren van het Britse Maandaat werden deze voorraden opgeslagen in geheime bergplaatsen en slechts kleine gedeelten konden worden gebruikt in de nog steeds ondergrondse primitieve wapenfabricatie, die overigens in de bevrijdingsoorlog van 1948 haar grote waarde bewezen heeft.

En daarna begon de opbouw van wat heden een belangrijke industrie is. Stap voor stap werden de aangekochte machinerieën in werking gesteld en thans produceert Israël het overgrote deel van haar behoeften aan lichte wapenen en van nagenoeg alle soorten ammunitie meer dan tachtig procent van haar daarmede naar schatting reeds meer dan tachtig procent van haar eigen behoefte dekkende en een toenemende export opbouwende.

Uiteraard zijn de détails dezer industrie geheim en cijfers over aantallen arbeiders, investeringen of productie mogen niet worden gepubliceerd.

Controle maakte wapenindustrie suksesvol.

Waarop berust het geheim van het succes dezer zo vitale industrie? In de eerste plaats is daar de scrupuleuze controle door de afnemer. Want waar ressorteren de industrie aan de ene zijde en de afnemer (het leger) aan de andere zijde onder hetzelfde ministerie van defensie maar het leger heeft alle rechten verkregen, die een normale grootafnemer ook zou bezitten.

Na alle inleidende proeven en tests zijn er de tussentijdse kwaliteitscontroles en de definitieve eindcontrole van ieder product en van iedere order. Wanneer evenwel de tester van het leger, die over volstrekte volmachten beschikt, een product afkeurt bestaat er van zijn beslissing geen beroep en wordt de gehele productie in kwestie af vernietigd, of herzien.

Dit rigoureuze systeem heeft de Israëlische militaire industrie tot de beste industrie van het land gemaakt en dit feit is inmiddels, zoals thans op enigszins sensationele wijze gebleken is, ook tot het buitenland doorgedrongen.

Vervolgens een enkel woord over de Oezi, het lichte wachinegeweer, dat onder meer reeds twee jaar geleden door Nederland werd verworven.

Het is een negen milimeter automatisch wapen, speciaal ontwikkeld door een lid van het Voorzieningscorps van het Israëlische leger in zijn vrije tijd. Men was op zoek naar een substituut — en zo mogelijk verbetering — van de wapens van het Sten-type van buitenlands fabrikaat.

Na uitgebreide onderzoekingen van het voorgelegde model en nadat bepaalde wijzigingen waren aangebracht, werd het ontwerp geaccepteerd en voor massa-productie aangewezen. Thans is het onderdeel van de standaard-uitrusting van het Israëlische leger. Zijn grote tactische waarde berust op het lichte gewicht (3.5 kg.), het handige model en de afneembare kolf, waardoor het ook als automatisch pistool kan worden gebruikt. De draagwijdte is 320 meter en er kan een bajonet op worden gemonteerd alsmede een anti-tank granaat, die de zwaarste pantsers kan doorboren.

Twee jaar geleden werd het uitgekozen bij een inschrijving in competitie met elf andere modellen, die door verschillende landen waren gepresenteerd, waaronder de beroemde Zweedse Carl Gustav en de niet minder bekende Britse Tommygun.

Over de overige producten der Israëlische wapenindustrie kunnen nog geen nadere gegevens worden gepubliceerd. De aanschaffingen door Nederland, door West Duitsland en door nog enige andere nog niet genoemde landen, spreken evenwel een duidelijke taal.

Een trotse vlaggenparade van een trots leger, uitgerust door zijn eigen industrie.

Economische en sociale raad der Ver. Naties

Onvolkomenheid van het werk en de bereikte resultaten

De Secretaris-generaal van de Ver. Naties, Dag Hammarskjoeld, heeft zich vrijdag in een rede voor de economische en sociale raad van de Ver. Naties in Geneve aangesloten bij de eerder door de Nederlandse minister van buitenlandse zaken, Luns, uitgesproken mening inzake de economische toestand in de wereld.

Minister Luns verklaarde toen dat het V.N.-secretariaat meer aandacht moet besteden aan het voorbereiden van politieke besluiten op het hoogste niveau. Een van de middelen hiertoe zou, zoals de heer Luns verklaarde, kunnen zijn dat de volkerenorganisatie probeert het „perspectief op lange termijn uit te stippelen waarbinnen de politieke besluiten zouden moeten worden genomen. Dat zou een zeer omzichtig optreden vereisen en nauwe samenwerking met de regeringsbureaus die zich met hetzelfde probleem bezig houden, aldus Hammarskjoeld.

Groei naar bredere kijk der wereldorganisatie

Aan het begin van zijn rede had de secretaris-generaal verklaard dat bij een overzicht van de totale activiteit van de volkeren-organisatie men zich acuut bewust wordt van de onvolkomenheid van het werk en van wat er bereikt wordt om de zwaarste noden in de wereld te lenigen. Doch gezien de betrekkelijk geringe hulpbronnen waarmee gewerkt moest worden, behoeft men zich niet ontmoedigd te gevoelen.

De Nederlandse pedmanente vertegenwoordiger bij de Ver. Naties, Mr. C.W.A. Schürmann, verklaarde dat er bewijzen zijn voor een „grotere eenheid in het werk van het gehele V.N. gezin". Voor 1957 hielden wij ons teveel bezig met de opvattingen van autonomie en afzonderlijke bevoegdheden, zo verklaarde hij, doch heden ten dage is er een duidelijke ontwikkeling naar een alles omvattende beschouwing van alle verschillende taken der volkeren-organisatie.

Russische Moeders tegen de drankzucht

De Pravda, het blad van de Russische communistische partij, publiceert een collectieve brief van moeders, die eisen dat de regeringsmaatregelen ter bestrijding van het alcoholisme worden verscherpt. Onder meer wordt voorgesteld dat alle drankzuchtigen in ziekenhuizen worden opgenomen en daar tot hun volledige genezing worden verpleegd. Het zou tevens wenselijk zijn, dat het loon niet aan drankzuchtigen zelf ter hand wordt gesteld „want zij geven dikwijls al hun geld aan drinken uit en verkopen zelfs kleren en voorwerpen die nodig zijn in de huishouding" aldus de brief.

In Muenchen is een proces begonnen tegen de vroegere minister van economische zaken van Beieren Baumgartner en drie andere politici, die beschuldigd worden van meineed bij een onderzoek naar onregelmatigheden bij de bouw van speelhuizen in deze Westduitse deelstaat.

Algerijnse kwestie op agenda van de V.N.

Vijfentwintig landen van de Afrikaans-Aziatische groep in de Verenigde Naties hebben vanmorgen aan de secretaris-generaal officieel verzocht „de kwetsie-Algerije" op de agenda van de zitting der algemene vergadering, die 15 september a.s. te New York aanvangt, op te nemen.

Hittegolf duurt voort in Italie

De hittegolf, die over Europa is gegaan, houdt in Italie aan. Gistermorgen bedroeg de temperatuur in de Italiaanse hoofdstad 33 graden C. in de schaduw. Aanzienlijke schade wordt aangericht door branden, die het gevolg zijn van de grote hitte. In het afgelopen etmaal zijn bovendien negen verdrukkingsgevallen gemeld.

Te Mestre, een voorstad van Venetie, zijn bij Ouden van Dagen zeven gevallen geconstateerd van geestelijke stoornis als gevolg van de warmte.

Paus Johannes heeft Mgr. Lino Zanin benoemd tot pauselijk nuntius in de Dominicaanse Republiek. Hij is op het ogenblik interim nuntius in Perzie. Mgr. Anin heeft tevens de titel van aartsbisschop van Adrianopoli di Emimonto ontvangen.

N OF M

door AGATHA CHRISTIE

9

„O ja, daar heeft u volkomen gelijk in."

„En dit wandelingetje heeft me tenminste trek in mijn ontbijt gegeven."

„Gaat u nu terug naar Sans Souci? Als u er geen bezwaar tegen heeft, ga ik met u mee." Hij ging plechtig naast haar lopen. Tuppence zei:

„Dus u bent ook uitgegaan om eetlust te krijgen?"

Hij schudde ernstig het hoofd. „O neen, mijn ontbijt heb ik al gehad. Ik ben op weg naar mijn werk."

„Werk?"

„Ik doe scheikundige onderzoekingen."

Dus dat is het, dacht Tuppence, terwijl zij hem snel van terzijde aankeek.

Carl von Deinim ging met een stem voort. „Ik ben naar dit land gevlucht om aan de Nazi's te ontkomen. Ik had zo goed als geen geld — geen vrienden. Ik doe nu alle werk, dat ik krijgen kan en dat nuttig is."

Hij keek strak voor zich uit. Tuppence was er zich van bewust, dat een sterke onderstroom van emotie hem heftig beroerde. Zij mompelde wat. „O, juist, ja, ja. Heel flink, vind ik."

Carl von Deinim zei: „Ik heb twee broers, die in concentratiekampen zitten. Mijn vader is gestorven. En mijn moeder is doodgegaan van zorg en verdriet."

Tuppence dacht: De manier, waarop hij dat zegt — alsof hij het uit zijn hoofd geleerd heeft.

Weer keek zij tersluiks naar hem. Hij staarde nog steeds voor zich uit, met een volkomen onbewogen gezicht.

Zij liepen een poosje zwijgend verder. Toen passeerden zij twee mannen. Een er van wierp een snelle blik op Carl. Zij hoorde de man tegen zijn metgezel mompelen: „Mijn kop er af, als die vent geen Duitser is."

Tuppence zag Carl van Deinim rood worden. Plotseling verloor hij zijn zelfbeheersing. De stroom van verborgen emotie kwam naar de oppervlakte. Hij stotterde driftig: „Hebt u het gehoord — hebt u — dat zeggen ze nu van mij — ik —"

„Maar beste jongen!" Tuppence schakelde opeens over naar haar ware persoonlijkheid. Haar stem was scherp en dwingend. „Stel je niet zo aan. Je kunt niet alles hebben."

Hij draaide zijn hoofd om en keek haar verbaasd aan.

„Wat bedoelt u?"

„Je bent vluchteling. Dan moet je het nemen zoals het valt. Je leeft nog, dat is het belangrijkste. Je leeft en je bent vrij. En wat de andere betreft — probeer te begrijpen, dat het onvermijdelijk is. Dit land is in oorlog. Jij bent Duitser." Zij glimlachte plotseling. „Je kunt niet van iedere doodgewone Engelsman — de „man in the street" in de meest letterlijke zin — verwachten, dat hij het verschil tussen goede en slechte Duitsers ziet, als ik het zo eenvoudig mag zeggen."

Hij staarde haar nog steeds aan. Zijn ogen, die zo intens blauw waren, verraadden duidelijk zijn gevoelens. Toen glimlachte hij plotseling ook. Hij zei: „Zeiden ze vroeger niet van de Indianen, dat de enige goede Indiaan een dode Indiaan was?" Hij lachte. „Maar om een goede Duitser te zijn, moet ik op tijd op mijn werk zijn. U neemt het mij niet kwalijk? Goedenmorgen."

Weer dat stijve buiginkje. Tuppence keek lang zijn verdwijnende gestalte na. Toen zei ze tegen zich zelf: „Mrs. Blenkensop, je hebt daar een fout gemaakt. In het vervolg je hoofd bij het werk houden. En nu ontbijten in Sans Souci."

De vestibuledeur van Sans Souci stond open. Binnen was Mrs. Perenna bezig een heftig gesprek te voeren met iemand. „En zeg hem maar meteen eens, wat ik van die laatste partij margarine denk. Haal de gekookte ham vooral bij Quiller — het was er de laatste keer twee pence goedkoper en let vooral op met de kool —"

Ze onderbrak zichzelf toen Tuppence binnentrad.

„O, goeden morgen, Mrs. Blenkensop, u bent er al vroeg op uit. U hebt nog niet eens ontbeten. Alles staat klaar in de eetkamer." Zij voegde er aan toe, terwijl zij op het meisje naast zich wees: „Mijn dochter Sheila, u hebt nog geen kennis met haar gemaakt. Zij is de stad uit geweest en gisteravond pas teruggekomen."

Tuppence keek met belangstelling naar het levendige, knappe gezicht. Er was nu niets meer op te lezen van tragische wilskracht; het stond verveeld en spijtig. „Mijn dochter Sheila. Sheila Perenna."

Tuppence mompelde iets vriendelijks en ging naar de eetkamer. Daar zaten drie personen te ontbijten: Mrs. Sprot en haar kleine dochtertje en de dikke Mrs. O'Rourke. Tuppence zei: „Goeden morgen" en Mrs. O'Rourke antwoorddde met een hartgrondig: „Ik wens u een bovenste beste morgen," hetgeen Mrs. Sprots slappe begroeting totaal overstemde.

De oude vrouw zat Tuppence met een soort verslindende belangstelling aan te kijken. „Het is prettig om 's morgens een wandeling voor het ontbijt te maken," merkte zij op. „Je krijgt er flinke eetlust van."

Mrs Sprot zei tegen haar spruit: „Lekkere broodpap, schat," en probeerde een lepel vol in jongejuffrouw Betty Sprot's mondje te stoppen. Deze laatste onderschepte die poging echter handig door een heftige beweging van haar hoofd en bleef met grote, ronde ogen naar Tuppence kijken.

Zij wees met een kleverig vingertje naar de pas binnengekomen gast, glimlachte allerliefst tegen haar en zei op verrukte toon: „Ka-ka-bossss —"

„Zij vindt u aardig," riep Mrs. Sprot uit, terwijl zij stralend tegen Tuppence lachte als tegen iemand, die uitverkoren is tot hoge gunst. „En zij is soms juist zo verlegen voor vreemden."

„Bssssss," zei Betty Sprot, „Apoetabach......" voegde zij er nadrukkelijk aan toe.

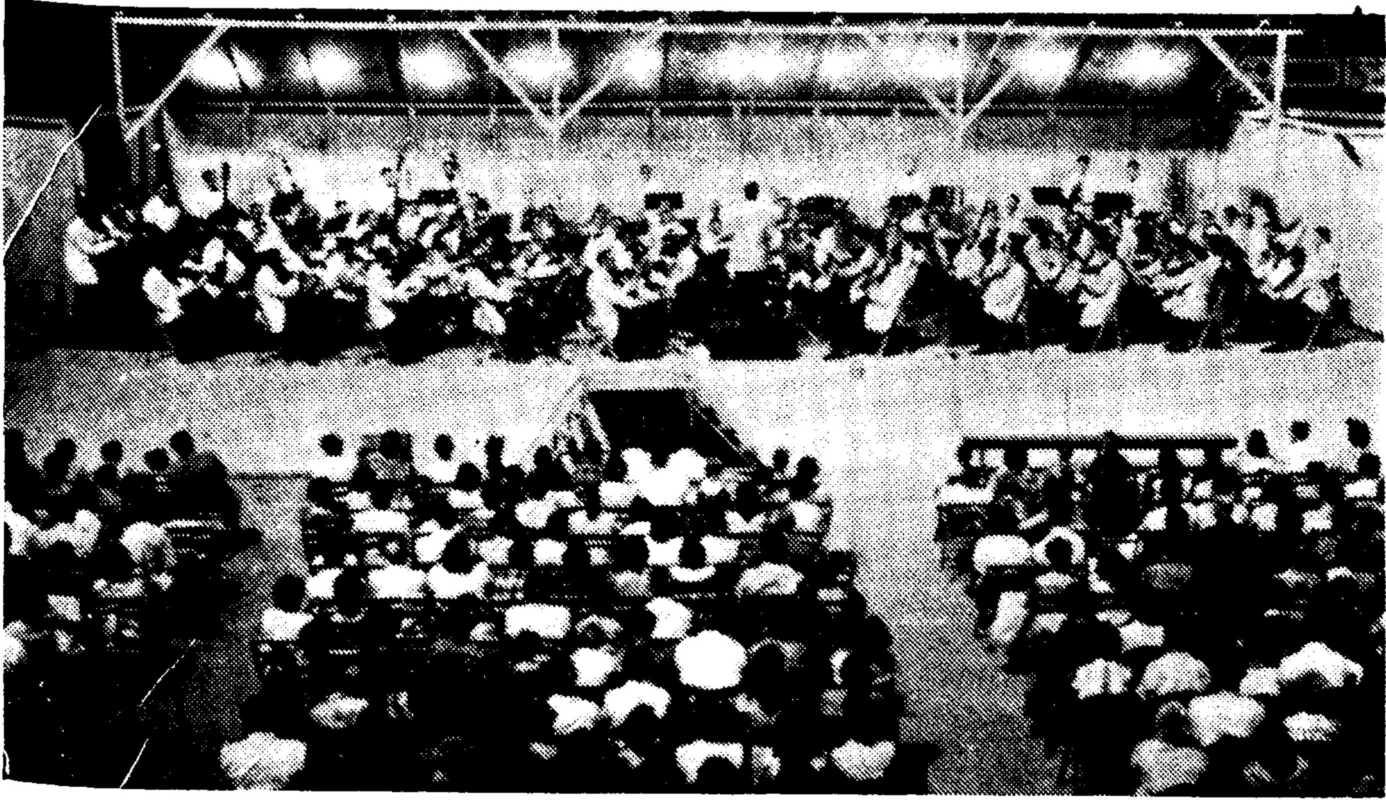
„En wat bedoelt zij daar nu mee?" vroeg Mrs. O'Rourke geinteresseerd.

„Ze spreekt nog niet erg duidelijk," erkende Mrs. Sprot. Ze is ook pas twee geworden, moet u weten. Ik ben bang, dat het meeste wat ze zegt, maar onzin is. Maar ze kan wel „mama" zeggen, nietwaar, schat?"

Betty keek haar moeder nadenkend aan en zei met een zeer beslist gezicht: „Kooookooocobiek."

(Wordt vervolgd)

Onvergetelijk Concert in het Wilhelminastadion

Oranjestad. — Het Symphonie-orkest van Washington op het speciaal gekonstrueerde podium in het Wilhelminastadion. Bijna vierduizend personen woonden dit onvergetelijke openluchtkoncert bij.

Eilandsbestuur huldigde dirigent Dr. HOWARD MITCHELL

Oranjestad. — Het Nationale Symphonie-orkest van Washington, onder leiding van dr Howard Mitchell, heeft Aruba twee onvergetelijke dagen bezorgd. Daar was allereerst het galakoncert maandagavond in de schouwburg, dat, ondanks het feit, dat vele stoelen waren bijgezet, in enkele uren geheel was uitverkocht, en daarna gisteravond het koncert in het Wilhelminastadion, dat door bijna 4000 personen werd bijgewoond. In beide gevallen toonden de luisteraars zich opgetogen over hetgeen geboden werd.

Het koncert in de schouwburg, dat onder andere ook door Z.E. de Gouverneur der Nederlandse Antillen, en de ministers Yrausquin, Beaujon en Tromp werd bijgewoond, was als volgt samengesteld:

Voor de pauze de ouverture „School for Scandal", door Samuel Berber; daarna „Erosion" van Heitor Villa Lobos en Daphnis en Chloë, en de suite nr 2 van Maurice Ravel. Na de pauze volgde de Symphonie nr 3 in E flat major „Eroica" van Ludwig von Beethoven.

De moderne werken — evenals het werk van na de pauze — werden op vlekkeloze wijze gebracht. Dat het laatste bij het publiek het meest in het gehoor en daardoor in de smaak viel, is te begrijpen. Opvallend was de volledige harmonie tussen dirigent en orkest. Dr Mitchell heeft het orkest als het ware in de palm van zijn hand en de artisten behoren tot de allerbesten.

Het is een schitterende avond geworden, die met een donderend applaus, dat aanzwol of een ware ovatie, werd besloten. Van een toegift kon niets komen, doordat de regen blijkbaar door de zijshutters enigszins het toneel was opgewaaid en dreigde de instrumenten nat te maken.

Gisteravond was de aanblik van de bijna vierduizend volwassenen en kinderen in het stadion bijna nog feestelijker! Het initiatief tot het organiseren van dit koncert in de buitenlucht ging uit van de direkteur van het Aruba Caribbean Hotel, de heer Carl Wolff, die, de populariteit kennende van dit orkest in de Verenigde Staten, direkt na het bekend worden van de komst opmerkte, dat het zonde en jammer zou zijn, als hier niet werd opgetreden voor een groot publiek.

De Amerikaanse consul op ons eiland, de heer George Moffit (die al veel had gedaan om het orkest hierheen te krijgen en daarmede sukses had, mede doordat hij wees op de prachtige schouwburg en op de unieke gelegenheid voor de orkestleden om hier een dag rust te nemen, reageerde en, in overleg met

Gedeputeerde Petrona overhandigde aan dr Mitchell een aandenken aan Aruba. Dit was dan het tastbare bewijs van de grote dankbaarheid van Aruba.

het Kunstkringbestuur, werd besloten een poging te doen. Die telegrafische verzoeken werden ingewilligd.

Intussen had de Kunstkring voor een voortreffelijk podium met gerichte geluidswand gezorgd en dit, ook fraai verlichte, podium deed het uitstekend. De muziek van het orkest was overal op de tribunes uitstekend en onvervormd te beluisteren. Uiteraard werd door dirigent Mitchell een programma gekozen, dat in het biezonder geschikt is voor een dergelijke uitvoering.

Het bestond uit „Roman Carnival ouverture" van Hector Berlioz, de „Royal Fireworks Music" van G. F. Haendel, de „Declaration Suite" van Morton Gould en na de pauze de vijfde symphonie van P. I. Tschaikovsky.

Waar het op Aruba voor de eerste maal was, dat een dergelijk groot orkest en dan nog wel in de buitenlucht optrad, was het sukses werkelijk overweldigend. Het publiek juichte na afloop orkest en dirigent toe en met een enthousiasme, dat schier geen grenzen kende. Bracht het publiek deze hulde op spontane wijze, des middags was er al een geweest.

Officiële huldiging

In de Bali-bar van het Aruba Caribbean Hotel, waar de orkestleden allen waren ondergebracht, was men bijeen gekomen om in de persoon van dr Mitchell het orkest te huldigen. In aanwezigheid van de Amerikaanse consul en mevr. Moffitt, gedeputeerde De Cuba en dochters, de heer en mevr. Henk Timmer en de heer Kerstens, sprak gedeputeerde E. O. Petrona van onderwijs, om namens het eilandsbestuur de heer Mitchell te bedanken. Als een aandenken van het bezoek aan Aruba overhandigde spreker aan de dirigent een fraaie sigarettenkoker met het wapen van Aruba en een speciale inskriptie.

„Uw muziek heeft het Arubaanse volk zeker weer dichter gebracht tot uw volk", aldus de heer Petrona.

De heer Mitchell zeide dit gebaar biezonder te waarderen. Als hij over enkele weken, terug in Washington, zijn officiële verslag van deze reis maakt, zal hij zeker met ere melding maken van Aruba, dat voor hem en voor de orkestleden een openbaring en een waar paradijsje bleek te zijn. „In het rapport zal ik zeker vermelden dat in de toekomst een langer verblijf hier zeer gewenst is."

De heer Ralph Black, eveneens van het orkest, bracht daarop naar voren, dat hij zeer getroffen was door de aanwezigheid op een klein eiland als Aruba van een zo geschikte schouwburg. Er waren in Zuidamerikaanse steden, die meer dan 500 000 inwoners telden, zelden zulke ruime zalen en vooral ook zo een ruim toneel. Slechts zelden hebben de orkestleden tijdens deze toernee zo royaal gezeten, als op het toneel van deze schouwburg. Ook de akkoestiek van de zaal voldeed aan alle eisen.

Na deze officiële uitlatingen bleef men nog geruime tijd gezellig bijeen. Dr Mitchell vertelde, dat Frank Sinatra, vóór hij als liedjeszanger en filmster beroemd werd, aan het orkest was verbonden. Ook Isaac Stern was vroeger lid. Op deze laatste kan men nog altijd rekenen voor liefdadigheidskoncerten, waarbij hij graag als solist op de piano optreedt en dan steeds weer een geweldige publiektrekker is.

De hobbies van dr Mitchell? Vissen, golven en zwemmen. Drie zaken, die men op Aruba wel kan beoefenen en naar hartelust maar waarvoor dit keer te weinig tijd was.

Het orkest vertrekt nu naar Caracas, waar drie koncerten zullen worden gegeven. Aruba wenst het een goede reis, heel veel sukses en.... vooral.... tot ziens!

Wij willen dit verslagje niet besluiten zonder hulde te brengen aan het bestuur van de Kunstkring en in het biezonder aan de ijverige sekretaris, promotor en bescheiden, maar harde werker, Henk Timmer. Wat de Kunstkring de laatste jaren presteert grenst aan het ongelooflijke.... Hulde hiervoor.

Burgerlijke Stand

Oranjestad. — Op 12 juli werd geboren: Catherine Veronique, dochter van de eer en mevrouw M. L. A. Javois-Richards — Rooi Hundo 60 B.

Op 13 juli Hubert, zoon van de heer en mevrouw J. E. Tromp-Tromp — Meiveld 15

Op 12 juli overleed Debra Jacqueline Hyman — Trompstraat 4 A.

Brand in dienstwagen

Oranjestad — In een truck van de watervoorzieningsdienst (D 62?) bevonden zich een twintigtal arbeiders. Onder hen een 72 jarige man, die een blik benzine bij zich had. Vermoedelijk is door het hotsen benzine uit het blik op de truckvloer gemorst en toen een der inzittenden een cigaret opstak is deze benzine in brand gevlogen. Drie mannen liepen hierbij brandwonden op. Een hunner zo erstig, dat hij in zorgwekkende toestand naar het hospitaal moest worden gebracht. Er wordt een diepgaand onderzoek ingesteld naar dit wel zeer ernstige ongeval.

Bijeenkomst leden Jazz Society

Oranjestad — Morgen, donderdag 16 juli wordt des avonds om acht uur, ten huize van dr. Tony Hazenberg een bijeenkomst gehouden voor leden van de Arubaanse Jazz vereniging. Het belooft een gezellige partij te worden, met jazzmuziek en na afloop van het officiële gedeelte, nog even gelegenheid tot dansen, natuurlijk op uitstekende jazzmuziek. Onder meer zal de tape opname ten gehore worden gebracht, welke gemaakt werd tijdens het laatste jazz concert van de vereniging.

Uit Politie-rapporten

Oranjestad — Aangifte werd gedaan van verliezing van twee reistassen, die het eigendom zijn van een lid van het Symphonieorkest. De mogelijkheid bestaat, dat de tassen al in Trinidad verloren gingen.

Everisto Werleman verloor een portemonnaie met daarin f. 30.—.

Op de wegkruising J.G. Emmastraat en Hendrikstraat botsten H 7 en A 7189. Een der bestuurders verleende geen voorrang. Een inzittende van de partikuliere wagen liep lichte verwondingen op. De schade is zeer aanzienlijk.

De bestuurder van auto 6305 reed tegen een geparkeerde pickup van Elmar. Dit gebeurde op Seroe Pretoe. De schade is aanzenlijk. Men vreest dat bij dit alles drankmisbruik een rol speelde.

Er kwamen vijf schepen binnen en er vertrokken er acht.

AGENDA ARUBA

Oranjestad. — Kantoor Amigoe. Toricellistraat 16. Tel.: 1233.
Woensdag 15 juli 1959.
Bioscopen:
De Veer, 8.30 uur:
„The fiend who walked the West". Hugh O'Brien, Robert Evans, Linda Cristal. 18 jaar.
Rialto, 8.00 uur:
„Sucedio en Mexico". (Spaans) Maria Antonieta Pons, Joaquin Cordero 18 j.
Principal, 8.00 uur:
„Hot spell". Shirley Boath, Anthony Quinn, Earl Holliman. 18 jaar.
Aurora, 7.30 uur:
„Prins of Plains". Monte Hale, Paul Hurst. Alle leeftijden.
Saraneta, 7.30 uur:
„Melodias inmortales". (Italiaans met Spaanse tekst) Pierre Cressoy, Mario del Monaco. Alle leeftijden.
Nachtdiensten Botica's:
Oranjestad: Botica Oduber. Tel: 1780.
San Nicolas: Botica San Lucas. Tel: 5066.

JEUGDCENTRALE LA SALLE:
Donderdag 16 juli 1959:
Aruba jeugdharmonie: 8 p.m. Repetitie.
Club Noord: 7-9 p.m. Club open.
Dekota: 6-9 p.m. Club open.
Don Bosco (San Nicolaas): 5-10 p.m. Club open. Training softbal voor kleinen en groten.
St. Jozefbond Estrella (Santa Cruz): 5 p.m. Voetbaltraining Hoofdklasse-Reserve-klasse.
7 p.m. Dominotraining voor de groten.

Nieuw Bestuur P.W.F.C.

Gisteravond werd in vergadering het nieuwe bestuur van de PWFC gekozen. Statutair had deze vergadering reeds in april moeten plaatsvinden, doch door omstandigheden moest de vergadering worden verdaagd.

Gisteravond waren 37 van de 40 delegatie-leden aanwezig. Drie waren wegens ziekte verhinderd.

Het nieuw gekozen bestuur ziet er als volgt uit:

(Tussen haakjes het aantal stemmen, dat op de gekozen bestuursleden werd uitgebracht.

J. Hario: voorzitter (26);
H. Spencer: sekretaris (33)
A. Harkelijn: penningmeester (28).
Commissarissen: R. Venlo (35). A. Julia (27). E. Ong A Kwie (31). L. Jansen (23). E. Zepherin (28).

Het bestuur moet bestaan uit negen leden en daarom zal op de komende installatie-vergadering een beslissing worden genomen over de aan te vullen, ontbrekende functie.

Oranjestad. — Steeds meer komt Aruba in feeeststemming. Alles is in voorbereiding voor de grootscheepse opening van het Aruba Caribbean Hotel. Op het eiland vertoeft reeds Z.E. de Gouverneur. Tegen het einde van de week worden uit het buitenland (vooral uit Venezuela en de Verenigde Staten) meer dan tweehonderd gasten verwacht.

Gisteren arriveerden met een half uur vertraging aan boord van het KLM-lijntoestel uit New York de eerste groepen artisten, die straks, samen met collegae uit Venezuela en amateurs uit muzikaal Aruba, een floorshow zullen presenteren, die klinkt als een klok. Het zijn de beroemde band van Chavez (bovense foto, me zittend de heer Chavez) en Hildegarde, de vooral in Amerikaanse T.V.-kringen zeer bekende chansonnière. Op de foto links ziet men de begroting van Hildegarde, door de general manager van het hotel, Carl Wolff, en tussen hen in de Jake Kostoff, manager van het casino.

Intussen was het gisteravond, mede door de aanweigheid van de musici van het Washington Symphonie-orkest, druk en gezellig in de Bali-bar van het hotel, waar een band, onder leiding van Toti Arends, zorgde voor typisch Antilliaanse achtergrondmuziek.

New Yorkse Beurs

New York. — Na iets lager te zijn geopend, gaf de New-Yorkse effectenbeurs gistermorgen een herstel te zien, waarbij vooral aluminium fondsen vast waren, daar men na een eventuele staking in de Staalindustrie meer vraag naar aluminium verwacht van de zijde der autoindustrie. In de namiddag verliep de handel kalm en werden fractionele stijgingen geboekt. Voor Staalfondsen goede vraag ondanks het feit, dat het uitbreken van een staalstaking vrijwel vast stond. Het bericht, dat de onderhandelingen tussen werkgevers en werknemers in de staalindustrie waren afgebroken kwam vlak voor het slot, doch had geen invloed. Aluminiumfondsen bleven goed gevraagd. De markt sloot prijshoudend. Het aantal verhandelde fondsen 1221.

De koersen waren als volgt:

American Tel and Tel	81
Anaconda Copper	61 1 4
Bethlehem Steel	57
Dupont de Nemours	254
General Electric	81 3 8
General Motors	56 3 8
Int. Tel and Tel	38 1 8
Royal Dutch	41 1 4
Shell Oil	77 1 4
Standard Oil of New Jersey	50 5 8
U S Steel	101 5 8
Royal Dutch Am Shares	67 1 2 b.
K L M	32 1 2
Aluminium Co	113
Dow Jones	657.

Amsterdamse Beurs

De omzetten waren vanmiddag van geringe omvang. De stemming was echter doorelkaar vast vooral voor A K U op de gepubliceerde gunstige tweede kwartaalcijfers van dit Concern. Scheepvaarten stil en iets gemakkelijker. Van de leidende Cultures handhaafde Deli de vaste tendentie van gisteren. De overige waarden in deze sector iets vriendelijkre. Staatsfondsen doorelkaar weinig veranderd.

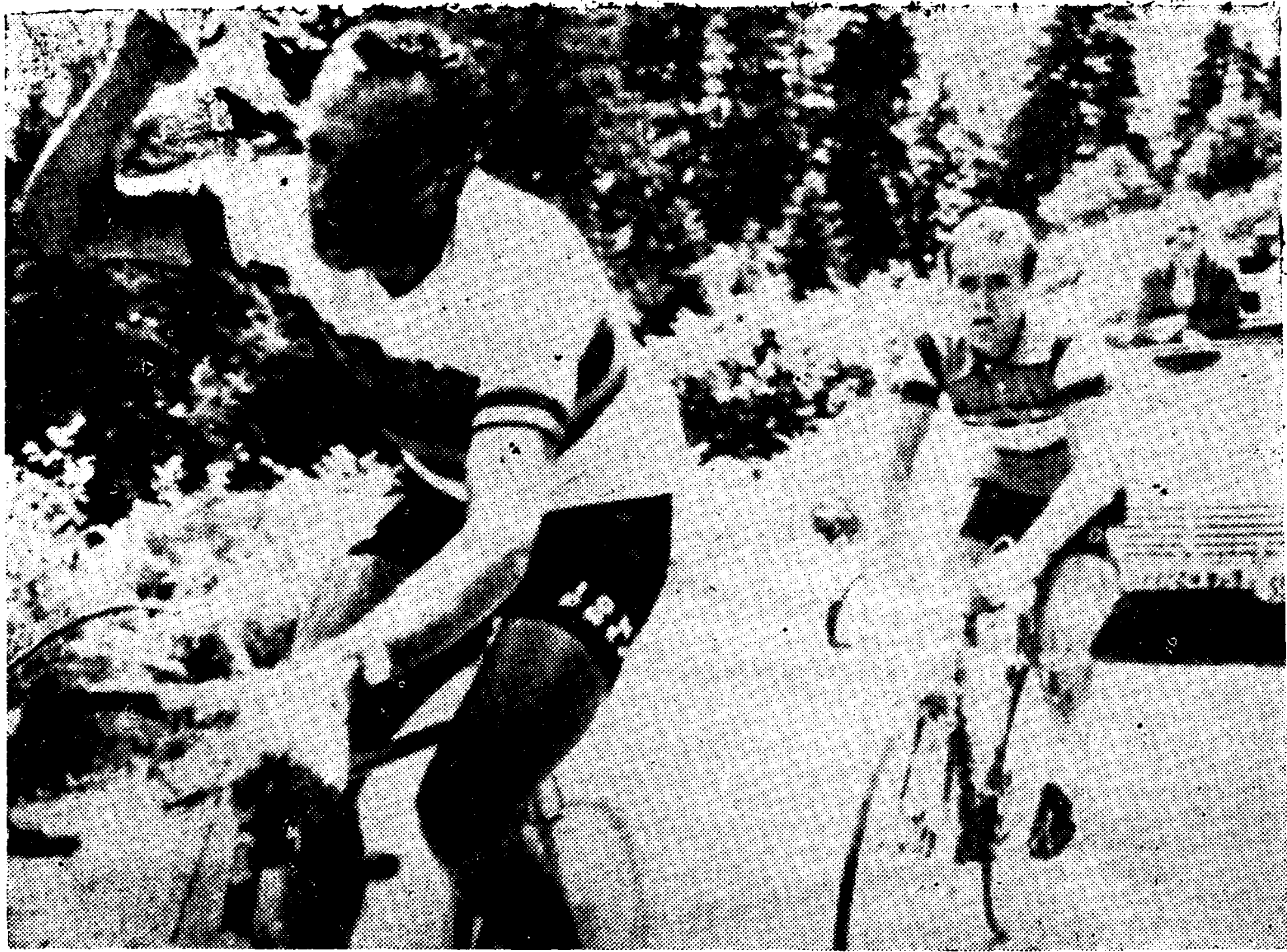
Kon. Olie	154.95
Unilever	576.5 8
Philips	636 3 4
Philips Pref	247 1 2
A K U	370 1 4
Scheepvaart Unie	132 5 8
K N S M	156 5 8
K P M	126
Ned Handelmij	236 3 4
Nat Handelsbank	145
H V A	150 7 8
Amsterdam Rubber	94
Deli Mij	181.40
3 petNederl '47	93
H A L	158
Walvisvaart	110 7 8
A'damsche Bank	319 1 2
H B U Cert	239 1 2
Billiton 2e	257
Overz Gas	260
Borsumij	71
Lindeteves	131 1 2
Rotterd Bank	279 3 4
Curacaose H Mij	—
W. M. Muller	305
K L M	123.30
Hoogovens	536
Nievelt Goudriaan	125 1 2
Excelsior	118 7 8
Ant Brouwerij	221 1 2
Rott Lloyd	136

Anquetil noch Bobet naar Zandvoort

Jacques Anquetil en Louison Bobet hebben naar aanleiding van hun verkiezing in de Franse ploeg voor het wereldkampioenschap op de weg, verklaard, dat zij niet aan de titelstrijd op het Zandvoorts circuit zullen deelnemen. Anquetil zei o.a. „Ik voel er niets voor deel te nemen aan een wereldkampioenschap op een vrijwel volkomen vlak circuit met het risico, dat ik na de allergrootste inspanning vijfde ex aequo wordt geklasseerd. Wat moet ik op een dergelijk circuit tegen mensen als Van Steenbergen, Van Looy of Poblet beginnen.... Ik verdedig mijn kansen wel in de achtervolging".

Ook Bobet is van mening, dat het circuit van Zandvoort de coureurs geen garantie geeft, dat zij hun kansen sportief kunnen verdedigen. Hij zegt: „De bond van Franse wielerprofs heeft maanden geleden besloten Zandvoort te boycotten. Wat mij betreft, ik houd mijn woord."

De „Vereniging voor bestudering van de vraagstukken van Europa" heeft op haar algemene vergadering te Parijs de Belgische senator Dehouse tot voorzitter gekozen, als opvolger van de Franse oud-premier Edgar Faure. In de herfst zal men te Londen bijeenkomen om te spreken van problemen betreffende de energievoorziening in Europa.

Baldini gebruikt zijn flesje met spuitwater om zijn hoofd enige verkoeling te schenken. Pauwels kijkt smachtend naar de taaie Italiaan, die gisteren de achttiende étappe won.

In de achttiende etappe Tour de France

Gaul slaagt er niet in Bahamontes grote nederlaag toe te brengen

Op quatorze juillet, de Franse nationale feestdag is Charly Gaul er niet in geslaagd de Spanjaard Bahamontes een grote nederlaag toe te brengen. Wel zag de Luxemburger in deze eerste Alpen-etappe, van Grenoble naar St. Vincent D'Aosta kans de Spaanse klim-specialist achter zich te laten, doch meer dan 1 min 17 sec kon de kopman van de Nelux-ploeg niet van zijn achterstand op „Baha" wegwerken. Met nog slechts 4 etappes te rijden bedraagt de voorsprong van Bahamontes nog meer dan 21 minuten.

De man uit Toledo heeft de Luxemburger voortdurend in de gaten gehouden. Wanneer Gaul ontsnapte uit het peloton kon hij er zeker van zijn dat Bahamontes met hem meeging. Pas in de laatste fase van de strijd heeftGaul zich kunnen losmaken van de Spanjaard. Toen was het echter al te laat om nog een grote voorsprong te kunnen nemen. Zevenenveertig sekonden nadat Vanneer Baldini, op enkele meters gevolgd door Gaul, over de streep was gegaan, passeerde Bahamontes de finish.

Piet Damen werd 29e in 7.58.52; Ernzer in dezelfde tijd 30e; Kersten, eveneens in dezelfde tijd 35e; Bolzan werd 57e in 8.13.09.

In het bergklassement behield de Spanjaard Bahamontes de leiding met 60 punten. Gaul bezet thans de tweede plaats met 49 punten.

Doordat Pauwels noch Hoevenaers zich in de voorste gelederen hebben kunnen handhaven is de Franse regionaal Henri Anglade, de winnaar van het criterium van de Dauphine Libere, thans de gevaarlijkste concurrent voor „Baha" zijn achterstand op de drager van de gele trui bedraagt ruim 4 minuten.

De verdere plaatsingen van de Nelux-renners in het algemeen klassement zijn 47 Bolzan 98.49.41 Damen 98.52.18 en kersten 98.59.31. Na de 18e etappe heeft Darrigade met een totaal van 501 pnt nog de leiding in het puntenklassement. De premie voor de strijdlustigste renner ging in deze etappe naar de Italiaan Michele Gismondi. De prijs voor de grootste pechvogel ging naar de Oostenrijker Christian. Doordat Charly Gaul als eerste de top van de Galibier bereikte, legde de Luxemburger beslag op de premie van 100 000 frank die ter nagedachtenis van Henri Desgrange was uitgeloofd.

RUSTIGE RUSSEN...

(Vervolg van pag. 1)

vastberaden en stellig niet bereid tot al te aanzienlijke concessies. Dit is enkele malen door de president persoonlijk en verder door andere staatslieden in de Amerikaanse hoofdstad meegedeeld. Kroesjtsjef zal daaruit moeten hebben geproefd dat de kansen op een topconferentie er niet beter op werden.

Het ligt in de lijn der verwachting, dat de Russen in Genève niet te veel bokkesprongen meer zullen maken. Tegenover hun vrienden zullen zij zich ferm moeten houden, maar aan de andere kant proberen zij zonder twijfel in de richting te praten van de zo begeerde conferentie van staatshoofden. Voor de positie van een Kroesjtsjef is het nodig, dat hij door de grootheden van het westen wordt uitgenodigd om met hen te komen praten. Hij zal dan weer kunnen verkondigen, dat hij zich zal opofferen om de wereldvrede te redden, dat hij kostbare tijd heeft besteed aan besprekingen met collega's elders, dat hij — en hij alleen — de wereld voor de ondergang heeft behoed, enfin men kent de Kremlin-slogans. Het is echter nog niet zo ver met die topconferentie en het is zeer de vraag of het zover zal komen.

Geneve is weer in volle gang. De besprekingen bieden nog een rustige aanblik; men houdt zich gereed voor mogelijke Russische verrassingen, de rapporteurs schrijven elk woord op voor de historie, voor de geschiedenis, die zal leren hoe ver het al is gekomen met het communisme op deze wereld.

Een twintigjarige fransman is na vier kinderen uit het Gruyeresmeer in Zwitserland gered te hebben door kramp bevangen en zelf verdronken.

Tenniskampioenschappen N.A.L.T.B. 1959

Mevr. Souwerbren in finale na zege op mevr. Hoekstra

Gistermiddag werd op de CSC-banen op Scharloo de wedstrijd gespeeld in de dames enkelspelen voor een plaats in de finale tussen Mevr. Hoekstra en Mevr. Souwerbren. Op een vrij verrassende wijze wist Mevr. Souwerbren de op papier favoriete Mevr. Hoekstra uit te schakelen.

In het begin zag het er geenszins naar uit, dat Mevr. Hoekstra het onderspit zou moeten delven. Zij nam vrij snel een 3-0 voorsprong en alles wees erop, dat Mevr. Hoekstra deze voorsprong zou kunnen handhaven. Van een vrij onverwachte inzinking profiteerde Mevr. Souwerbren op tactische wijze en zij zag kans om de partijen op gelijke voet te brengen. (3-3). Op haar service-beurt kwam Mevr. Hoekstra weer met 4-3 voor te staan, maar toen zij wederom een inzinking kreeg en Mevr. Souwerbren de kans werd geboden om met 5-4 voor te komen, zag Mevr. Hoekstra het gevaar te laat in om de bakens nog te verzetten. Weliswaar werd het nog 5-5 maar toen Mevr. Souwerbren inzag, dat zij geenszins de mindere was van haar tegenstander de mindere was van haar tegenstandster putte zij hieruit zoveel moed, dat zij de eerste set verdiend met 7-5 won.

Direct in de tweede set startte Mevr. Souwerbren aangemoedigd door het onverwachte succes, vrij overrompelend en eer Mevr. Hoekstra van de schrik bekomen was, had zij reeds een 0-3 achterstand opgelopen. Via 1-3 liep Mevr. Souwerbren uit tot 1-4, alvorens Mevr. Hoekstra er van doordrongen was, dat zij uit een andere vaatje moest gaan tappen, wilde zij niet verliezen. Zij ging nu zeer aanvallend en fel spelen, met het gevolg, dat zij de achterstand tot 3-4 verkleinde. Op haar hier navolgende service beurt kwam Mevr. Hoekstra met 40-0 voor te staan en het leek er op, dat de partijen op gelijke voet zouden komen. Inplaats van deze game te winnen, ging zij echter na 4 maal op deuce te zijn gekomen, nog voor Mevr. Hoekstra verloren (3-5). Dit betekende in feite reeds de nederlaag voor Mevr. Hoekstra en het kostte Mevr. Souwerbren dan ook niet veel moeite meer om de tweede set met 6-3 in haar voordeel te beslissen.

Voor Mevr. v.d. Ploeg zal het a.s. zaterdagmiddag in de finale oppassen geblazen zijn. Het komt ons voor, dat het spel van Mevr. Souwerbren Mevr. v.d. Ploeg niet al te best ligt, zodat zij terdege op haar tellen zal moeten passen wil zij de titel voor een jaar prolongeren. Deze finale wordt gespeeld op de banen te Mundo Nobo, aanvang 16.45 uur precies. Wij raden de tennisliefhebbers aan, deze ontmoeting te gaan zien, aangezien het een spannend treffen beloofd te worden.

De heren-enkelspelen

Voor de Heren enkelspelen werd op Mundo Nobo gistermiddag slechts één wedstrijd gespeeld en wel die tussen Philip en Haseth voor een plaats in de halve finale. Phillip werd geheel volgens de verwachtingen winnaar in 3 sets met de score 6-2; 6-4; 8-6, zodat hij zich tegen Ramon Pimentel geplaatst ziet in de halve finale, welke ontmoeting op donderdagmiddag a.s., aanvang 16.45 uur, op Mundo Nobo gespeeld zal worden.

Hedenmiddag wordt gespeeld: Bakhuis vs. Pereira en Flores vs. Bennett.

De winnaars van deze beide ontmoetingen komen dan vrijdagmiddag tegen elkaar uit om een plaats in de finale.

Indien er zich geen verrassingen voordoen, dan houden wij het op Bakhuis en Flores, welke van deze beide spelers zich echter in de finale zal weten te spelen blijft een groot vraagteken, aangezien Bakhuis op het ogenblik in prima conditie is, zodat het Flores veel moeite zal kosten om Bakhuis de weg naar de finale te versperren.

De andere finalist zal ongetwijfeld Ramon Pimentel worden, daar wij niet geloven, dat Phillip momenteel in een dusdanige vorm verkeert, dat hij Pimentel kan verslaan.

De finale is vastgesteld op zondagmiddag 19 juli a.s., aanvang 16.15 uur op de banen van Mundo Nobo, waarbij gerekend wordt op een grote publieke belangstelling.

Jong Holland bestaat vandaag veertig jaar

De Curacaose Voetbalvereniging „Jong Holland" bestaat vandaag veertig jaar. Leg het in de bedoeling van het onlangs afgetreden bestuur dit jubileum in stilte te herdenken, het nieuw gekozen bestuur was de mening toegedaan, dat deze mijlpaal niet onopgemerkt voorbij mocht gaan.

Er werd een programma opgesteld ter viering van het veertigjarig bestaan. Het hoogtepunt hiervan was wel het driehoekstoernooi tussen de Oostenrijkse ploeg Rapid en de Curacaose teams Subt en Jong Holland. Rapid heeft haar wedstrijden reeds achter de rug en zoals bekend verloor Subt met 1—3, terwijl het jubilerende Jong Holland met 2—1 won. Hedenavond vindt de laatste wedstrijd plaats tussen Subt en Jong Holland.

Het feestprogramma vermeldt voorts:

Op 19 april a.s.

9.00 v.m. Plechtige H. Mis in de pro-cathedrale kerk St. Anna voor alle leden, spelers en sympathisanten van Jong Holland. Voor en na de H. Mis muziek van de St. Vincentiusband in de koraal van de kerk (o.l.v. de heer Julio Martina, oud-speler van Jong Holland.

11.00 v.m.: Eerste steenlegging voor de bouw van de betonnen omheining voor het Jong Holland-stadion tegenover Julianadorp evenens met muziek van Julio Martina).

Op een nader te bepalen datum zal er voorts een feestavond worden gehouden.

Een toevalligheid is het noemen, dat op 19 juli a.s. de heer Luis Matheeuws, commissaris, thans twintig jaar in het bestuur van Jong Holland zit.

Het huidige bestuur van Jong Holland doet alles wat in haar vermogen ligt om de vereniging nieuw leven in te blazen. Van de kant van leden en supporters wordt echter financiële en morele steun verwacht, die samen met de vooruitstrevende pogingen van het bestuur kunnen worden aangewend de vereniging tot grote bloei te brengen.

Het plan bestaat om in 1969 het vijftigjarig bestaan van Jong Holland te vieren met een klinkend toernooi, waar buitenlandse klubs met grote vermaardheid aan zullen deelnemen. Er wordt op gehoopt, dat dit toernooi dan in het eigen Jong Holland op Julianadorp zal plaatsvinden. Veel sukses wensen wij Jong Holland in dit streven toe en onze welgemeende gelukwensen vergezellen deze vereniging bij het veertigjarig jubileum.

India stelt Chinese vertegenwoordiging in V.N. aan de orde

India heeft vandaag de inschrijving van de kwestie der Chinese vertegenwoordiging bij de Verenigde Naties op de agenda van de komende algemene vergadering verzocht. India, dat dit verzoek ook het vorig jaar deed, stelt, dat geen doeltreffende maatregel kan worden genomen ter versterking van de vrede bij afwezigheid van de regering, die het bewind in China metterdaad uitoefent.

Telkenjare wordt de kwestie van de Chinese vertegenwoordiging bij de V.N. aan de orde gesteld, maar tot dusver heeft de algemene vergadering geweigerd enigerlei actie te nemen, die ten doel zou hebben nationalistisch China uit de Verenigde Naties te stoten en het te vervangen door communistisch China.

Uitblijven van electriciteit veroorzaakt relletjes in Braziliaanse stad

Het gouvernement van de staat Rio de Janeiro heeft politieversterkingen gestuurd naar de stad Paranagua nadat zich daar ernstige ongeregeldheden hadden voorgedaan.

De inwoners waren woedend geworden door het ontbreken van electrische stroom en hadden het stadhuis, het gemeentehuis en de plaatselijke bank beschadigd. De politie ter plaatse moest van haar schietwapens gebruik maken en er vielen tal van gewonden, alvorens de rust kon worden hersteld.

Rijsttafel eten bij het zwembad

Wat goede moed en levensdurf in samenspel met gevoel voor zakelijkheid vermogen te bewerkstelligen hebben wij gisteravond op Pietermaai 160 aanschouwd. Het pension Cerro Bonito, dat ter plaatse al lange tijd gevestigd is heeft er een restaurant bijgekregen, dat opvalt door de min of meer originele wijze, waarop het werd georganiseerd. De eigenaar, de heer J. Huksloot, die verscheidene jaren geleden welhaast berooid Indonesië verliet — moest verlaten — en zich op Curaçao kwam vestigen, heeft het restaurant praktisch op eigen houtje ontworpen en uitgevoerd. Frappant is het stijlvol gebouwde zwembad, dat in de schaduw van wat bomen het middelpunt van het restaurant uitmaakt. Rondom zijn de tafeltjes gerangschikt. Aan ene zijde, de zeezijde, heeft de heer Huksloot een aquarium gebouwd, waarin honderden vissen een spel van bewegingen spelen. Aan de andere zijde is een pittoreske bar opgetrokken. Daarachter is de keuken gelegen, waarin in eerste instantie tegen billijke prijzen originele rijsttafels zullen worden klaargemaakt. Straks zal worden overwogen of het menu met nog andere gerechten zal kunnen worden uitgebreid.

Gisteravond werd alvast officieus de opening van het restaurant gevierd. Talrijke gasten en genodigden toonden zich over het initiatief van de heer Huksloot bijzonder tevreden.

—x—

Ghana heeft besloten zich kandidaat te stellen voor de zetel van de veiligheidsraad die dit jaar door het aftreden van Canada vakant komt

Tour de Frats

De Tour de Frats het jaarlijkse wielerfestijn van ome Joop Logerstee uit Arnhem, wordt dit jaar van 27 juli tot en met 7 augustus gehouden. Aan deze Tour, die door geheel Nederland gaat, nemen jongens tussen twaalf en zestien jaar deel. Ditmaal behoren ook Duitse en Belgische jongens tot de deelnemers. Als eisen voor deelname gelden: een goed rapport en een verklaring van de dokter, dat men „sterk" genoeg is om mee te kunnen doen.